

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

TUSSENARREST

van 21 augustus 2018 met nummer RvVb/A/1718/1191
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0498/SA

Verzoekende partij de heer █████ met woonplaatskeuze te 9000 Gent, Leebeekstraat 9

Verwerende partij **DE GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van
het Departement OMGEVING, Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-
Vlaanderen

vertegenwoordigd door advocaat Paul AERTS met woonplaatskeuze
op het kantoor te 9000 Gent, Coupure 5

Tussenkomen de partijen 1. de stad **GENT**, vertegenwoordigd door het college van
burgemeester en schepenen

vertegenwoordigd door advocaat Thomas EYSKENS, met
woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel, Bishoffsheimlaan
33

2. de provincie **OOST-VLAANDEREN**, vertegenwoordigd door de
deputatie, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent,
Woodrow Wilsonplein 2

I. **BESTREDEN BESLISSING**

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 1 april 2016 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 10 februari 2016.

De verwerende partij heeft aan de eerste tussenkomen de partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de aanleg van fietsers- en voetgangersbruggen over de Ringvaart/R4 en over de E40 met omgevingsaanleg en de aanleg van een fietspad op de oude spoorwegbedding tussen Rijvisschestraat en E40 in het kader van "Groenpool Parkbos" op de percelen gelegen te 9000 Gent, De Pintelaan, Leebeekstraat en Oude Spoorweg, met als kadastrale omschrijving afdeling 9, sectie I, nummer 0000 (openbaar domein), afdeling 24, sectie A, nummers 11D, 29A2, 47B2, 50E2 en openbaar domein.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De stad Gent verzoekt met een aangetekende brief van 26 juni 2016 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de eerste tussenkomende partij met een beschikking van 8 augustus 2016 toe in de debatten.

2.

De provincie Oost-Vlaanderen verzoekt met een aangetekende brief van 29 juni 2016 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de tweede tussenkomende partij met een beschikking van 8 augustus 2016 toe in de debatten.

De Raad verwerpt met een arrest van 27 september 2016 met nummer RvVb/S/1617/0104 de vordering tot schorsing.

De verzoekende partij dient een verzoek tot voortzetting in.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De eerste tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De tweede tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient een laatste nota in. De eerste tussenkomende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in. De tweede tussenkomende partij dient geen laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 9 mei 2017.

3.

Met het tussenarrest van 19 september 2017 met nummer RvVb/A/1718/0076 biedt de voorzitter van de zesde kamer de procespartijen op grond van artikel 34, §2, derde lid DBRC-decreet de mogelijkheid om een schriftelijk standpunt in te nemen over het ambtshalve voorstel tot toepassing van de bestuurlijke lus en beveelt daartoe de heropening van de debatten.

Met hetzelfde arrest worden de partijen op grond van artikel 34, §3, eerste lid DBRC-decreet en artikel 85 van het Procedurebesluit opgeroepen om te verschijnen op de zitting van dinsdag 14 november 2017 waarop de toepassing van de bestuurlijke lus wordt behandeld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de eerste tussenkomende partij hebben een aanvullende nota ingediend. De tweede tussenkomende partij heeft geen aanvullende nota ingediend.

De heer ██████

voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Paul AERTS voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Thomas EYSKENS voert het woord voor de eerste tussenkomende partij. Mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN voert het woord voor de tweede tussenkomende partij.

4.

Tegen het tussenarrest van 19 september 2017 heeft de eerste tussenkomende partij op 27 oktober 2017 een cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State.

Met het tussenarrest van 19 december 2017 heropent de voorzitter van de zesde kamer de debatten in afwachting van een uitspraak van de Raad van State over het ingestelde cassatieberoep.

Met het arrest van 31 mei 2018 nr. 241.675 stelt de Raad van State, in toepassing van artikel 21, zevende lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de afstand van geding vast.

Met een beschikking van 28 juni 2018 worden de partijen opnieuw opgeroepen om te verschijnen op de zitting van dinsdag 17 juli 2018.

Advocaat Thomas EYSKENS voert het woord voor de eerste tussenkomende partij.
De verzoekende, verwerende en tweede tussenkomende partij verschijnen schriftelijk.

5.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De aanvraag heeft een voorgeschiedenis.

Op 15 januari 2013 verleent de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning voor de inrichting van de oude spoorwegbedding op het gedeelte tussen de Klossestraat en het Rijvisschepark in Zwijnaarde en het Louis Van Houttepark in De Pinte. Tegen deze beslissing stelt de huidige verzoekende partij met een aangetekende brief van 7 maart 2013 een beroep in bij de Raad dat strekt tot de vernietiging van die beslissing. Dit dossier is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0439/A/6/0407. Met het arrest van 7 juni 2016 met nummer RvVb/A/1516/1196 verwerpt de Raad het beroep.

Op 12 februari 2015 verleent de verwerende partij aan de eerste tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning voor het aanleggen van fietsers- en voetgangersbruggen over de Ringvaart/R4 en over de E40 met omgevingsaanleg en aanleggen van een fietspad oude spoorwegbedding tussen Rijvisschestraat en E40 in het kader van Groenpool Parkbos. Gelet op het ongunstige advies van het Agentschap Wegen en Verkeer wordt de realisatie van de zuidelijke brug over de E40 uit de vergunning gesloten.

Tegen deze beslissing stelt de huidige verzoekende partij met een aangetekende brief van 9 april 2015 een beroep in bij de Raad dat strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van die beslissing. Dit dossier is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvVb/1415/0472/SA/0457. Met het arrest van 30 augustus 2016 met nummer RvVb/S/1516/1490 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing. Met het arrest van 29 augustus 2017 met nummer RvVb/A/1617/1186 vernietigt de Raad de beslissing.

2.

De eerste tussenkomende partij dient op 21 augustus 2015 bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "het aanleggen van fietsers- en voetgangersbruggen over de Ringvaart/R4 en over de E40 met omgevingsaanleg en aanleggen van een fietspad oude spoorwegbedding tussen Rijvisschestraat en E40 in het kader van Groenpool Parkbos" op de percelen gelegen te 9000 Gent, De Pintelaan, Leebeekstraat en Oudespoorweg.

De bruggen en het fietspad kaderen in het project Groenpool Parkbos met twee fiets- en wandelbruggen over de Ringvaart/R4 en over de E40 en een fietspad op de oude spoorwegbedding tussen de geplande wandel- en fietsbrug over de E40 en de Rijvisschestraat.

De bruggen vormen een schakel voor de creatie van een langzame verkeersverbinding op de oude spoorwegbedding tussen de stad Gent enerzijds en de Groenpool Parkbos en de woonkernen ten zuiden van Gent anderzijds.

Het met de bestreden beslissing vergund project omvat het aangepaste brugontwerp over de E40, de brug over de Ringvaart/R4, de aansluitende omgevingsaanleg en het ontwerp van een fietspad op de oude spoorwegbedding.

Het fietspad wordt gerealiseerd langs een verlaten spoorwegtracé dat nu op twee plaatsen wordt onderbroken, namelijk door de E40 en door de Ringvaart en de R4.

3.

De percelen zijn, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgesteld gewestplan 'Gentse en Kanaalzone', deels gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, deels in woongebied en deels in parkgebied.

De percelen zijn eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Afbakening grootstedelijk gebied Gent - deelproject 6C Parkbos', vastgesteld met een besluit van de Vlaamse regering van 9 juli 2010, meer bepaald in de zone voor woongebied, natuurgebied, kasteelparkgebied en de overdruk Groenpool Parkbos, dreef en kunstwerken.

Het project kruist de gewestwegen R4 en E40 en de bevaarbare waterloop De Ringvaart. Het tracé van het fietspad paalt aan het beschermd monument 'Maaltepark met een deel van Maaltebeek en kapelletje' (besluit Vlaamse regering 25 maart 1997) en 'Omheiningsgracht met toegevoegde 19e eeuwse serpentinevijver en brug met toegangspoort' (besluit Vlaamse regering 25 maart 1997).

De aanvraag is gelegen in het beschermd landschap 'Kastelensite Zwijnaarde' (besluit Vlaamse regering 25 juli 2005).

De aanvraag is gelegen aan de onbevaarbare waterloop van tweede categorie Leebeek.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 18 september 2015 tot en met 18 oktober 2015, dient de verzoekende partij een van de drie bezwaarschriften en een petitie in.

Het agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 8 september 2015 gunstig.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwontwikkeling adviseert op 9 september 2015 gunstig.

Het agentschap Onroerend Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen adviseert op 8 en 22 september 2015 gunstig.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 7 oktober 2015 gunstig.

De deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen adviseert op 8 oktober 2015 voorwaardelijk gunstig.

Waterwegen en Zeekanaal NV adviseert op 12 oktober 2015 voorwaardelijk gunstig.

4.

De verwerende partij verleent op 10 februari 2016 een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

Bepaling van het plan dat van toepassing is op de aanvraag

De aanvraag is grotendeels gelegen binnen de zone voor natuurgebied, kasteelparkgebied en woongebied van het geldend gewestelijk RUP Afbakening grootstedelijk gebied Gent — deelproject 6C Parkbos en wordt beoordeeld op basis van dit van kracht zijnde plan.

Een deel van de Leebeekstraat en het tracé in de De Pintelaan is gelegen binnen woongebied van het gewestplan Gentse en Kanaalzone (KB 14/09/1977) en wordt beoordeeld op basis van dit plan.

Overeenstemming met dit plan

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de geldende voorschriften.

...
....

HET OPENBAAR ONDERZOEK

....

Na onderzoek van de bezwaren en opmerkingen worden volgende standpunten hieromtrent ingenomen:

1. Er werd wel degelijk een onderzoek naar alternatieven gevoerd, met name in de startnota voor de fietsbruggen (procedure fietsfonds voor Provinciale auditcommissie en Regionale Mobiliteitscommissie). Tevens werden de krijtlijnen voor dit tracé vastgelegd in het Gewestelijk Ruimtelijk Uitvoeringsplan Parkbos Gent, dat op haar beurt kadert in een globaal inrichtingsplan waardoor er voldoende zicht is op het totaalbeeld om deze aanvraag te beoordelen.

In de vernoemde startnota werden enkele alternatieven voor deze fietsas bestudeerd. Een eerdere studie (Tuc Rail, Haalbaarheidsstudie fiets- en voetgangersbruggen over de Ringvaart/R4 en de E40) uit 2010 bestudeerde de verschillende types bruggen en bekeek ook een tunnelvariant. De startnota bespreekt tevens enkele varianten van de bruggen, voorgesteld door het plaatselijke actiecomité.

Het is op basis van de gevoerde onderzoeken samen met een afweging inzake prioriteit en kostprijs dat de uiteindelijke beleidskeuzes zijn gemaakt.

Het doel van de Parkbosbruggen is breder dan alleen maar de ontsluiting van het initieel geplande Wetenschapspark Rijnvissche. Voornamelijk de bereikbaarheid van de groenpool Parkbos voor de inwoners van Gent vormt een belangrijke motivatie voor de Parkbosbruggen, wat in de verschillende studies werd onderbouwd en aangetoond. Het wegvallen van de motivatie van de overbrugging N60 (over de ovonde) door de vernietiging van het wetenschapspark heeft maar een minieme invloed op de noodzaak voor de aanleg van de Parkbosbruggen.

Het klopt niet dat iedere bezoeker de geplande Parkbosbruggen zal gebruiken om naar het Parkbos te komen. Er moet een onderscheid gemaakt worden tussen de rol die de Parkbosbruggen zullen hebben voor recreatieve fietsers en voor functionele fietsers.

Het functioneel belang van de bruggen is voornamelijk van toepassing voor fietsers die van het zuiden van Gent komen (Sint-Martens-Latem, Deinze, Nazareth, De Pinte, Zwijnaarde ten westen van de N60 en Sint-Denijs-Westrem). Zij zullen de fietsbruggen gebruiken als korte en veilige route naar de schoolcomplexen of bedrijventerreinen ten zuiden van Gent. In de startnota werd een inschatting gemaakt van het potentieel aan fietsers dat de fietsbruggen zou kunnen gebruiken als functionele fietsroute. Het is om die reden dat de fietsas onderdeel uitmaakt van het netwerk Lange Afstandsfietspaden (LAF) en het Bovenlokaal Functioneel Fietsnetwerk (BFF). Daarnaast hebben de Parkbosbruggen ook een recreatieve meerwaarde. Het fietsroutenetwerk, dat nu de N60 volgt, zal na aanleg van

de bruggen aangepast worden zodat deze over de bruggen en de Oude Spoorweg loopt. Deze route biedt immers meer beleevingswaarde en is een veiligere route dan de huidige route over de N60.

Fietsers vanuit Merelbeke zullen inderdaad een andere route volgen. Fietsers vanuit het centrum van Gent of de oostelijke gemeenten (Ledeberg, Sint-Amandsberg) zullen eerder het fietspad langs de Ringvaart/R4 gebruiken tot aan de Parkbosbruggen (veiligere route) of volgen de De Pintelaan. Deze routes zijn korter dan een eventuele route langs Hamerlandtrapel, over de nieuwe bruggen aan de Ghelamco Arena, langs trekweg Boven-Schelde via centrum Zwijnaarde naar het Parkbos.

De functionele fietser die deze route moet doen, zal toch de kortste weg nemen en dat is via de De Pintelaan, over de bruggen richting Parkbos.

Fietsers uit het westen van Gent zullen langs de Ringvaart doorrijden naar de Parkbosbruggen ofwel via de Beukenlaan en het centrum van Sint-Denijs-Westrem het Parkbos bereiken. De drukke Kortrijksesteenweg, met zijn vele op- en afritten, dubbele tweevaksbaan en aanliggend fietspad, biedt geen veilige oplossing voor fietsers, die deze verkeersas veelal zullen mijden.

Op 17 november 2014 werden de werken aan de eerste fase van de oude spoorwegverbinding aangevat. Het project oude spoorwegverbinding met aansluitend twee fietsbruggen werd inderdaad in stukken opgedeeld om de realisatie te kunnen versnellen. Een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag in verschillende fasen kent bovendien zijn verklaring aangezien er verschillende opdrachtgevers verantwoordelijk zijn voor verschillende delen van het traject.

Er werd geen schorsingsverzoek ingediend voor de vergunning van de oude spoorwegverbinding. De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft zich op heden nog niet over dit dossier uitgesproken.

De bouwheer heeft wel degelijk kennis van de lopende procedures bij de Raad voor Vergunningenbetwistingen, zowel tegen de herinrichting van de oude spoorweg tussen Rijvisscheen Klossestraat (2012/70012) als tegen de recent afgeleverde vergunning voor aanleg van de fietsbrug over R4 / Ringvaart (2014/70121). De lopende procedures weerhouden de bouwheer er echter niet van om deze vergunningen uit te voeren (er is immers geen schorsing uitgesproken), of alsnog een nieuwe aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning in te dienen.

Voorliggende handelingen zijn echter in principe niet noodzakelijk afhankelijk van andere ingrepen (bijvoorbeeld de eerder verleende vergunning voor de inrichting van de oude spoorwegbedding). De fietsbruggen en aansluitende stukken kunnen op zich volledig autonoom functioneren binnen de projectsite van het Parkbos. Met dit traject wordt het Parkbos rechtstreeks ontsloten met het centrum van Gent via een veilige voetgangers- en fietsverbinding, meerbepaald tussen de De Pintelaan en de Rijvisschestraat.

- In het geval dat over eenzelfde project meerdere vergunningen worden ingediend, zal steeds de meest recente vergunning gelden. Voorliggende vergunning voor de bouw van de parkbosbruggen, omgevingsaanleg en fietspad overschrijft dus de eerder verleende vergunning voor de fietsbrug over de R4/Ringvaart, omgevingsaanleg De Pintelaan en fietspad op de oude spoorwegbedding (dd. 12/02/2015).

- Het argument inzake de kostprijs van de bruggen is stedenbouwkundig niet relevant en dient bijgevolg niet in overweging genomen te worden bij de eigenlijke afweging naar de ruimtelijke inpasbaarheid van het project. Het uitvoeren van een maatschappelijke kosten-baten analyse is, in toepassing van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 aangaande de dossiersamenstelling van stedenbouwkundige aanvragen, niet noodzakelijk in functie van de stedenbouwkundige aanvraag.

2. Het feit dat er nog een onteigeningsprocedure loopt wordt vermeld in de beschrijvende nota. Aan de procedure voor gerechtelijke onteigening gaat steeds een minnelijke fase vooraf.

De onderhandelingen met betrekking tot dit dossier lopen nog. De onteigende heeft gevraagd om de mogelijkheid te bekijken zijn volledig perceel te kunnen verkopen. Het onderzoek daarover loopt bij het overheidsbedrijf Sogent. Ook voor het perceel op de oude spoorweg lopen de onderhandelingen tussen eigenaars en VLM als onteigenende instantie.

Betreffende de juridische waarde van de stad Gent als aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning geldt het volgende. De aanvrager van een stedenbouwkundige vergunning hoeft niet noodzakelijk eigenaar te zijn van het perceel of percelen in kwestie, noch over een machtiging te beschikken van de eigenaar of een bestuur. Het bekomen van eigendomsrechten, of een afgesloten onteigeningsprocedure is geen voorwaarde voor het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning.

In de samenwerkingsovereenkomst tussen de verschillende partners werd stad Gent als bouwheer aangewezen (met uitzondering van het deel tussen de brug over E40 en de Rijvisschestraat waarvoor VLM optreedt als bouwheer). Stad Gent zal ook eigenaar en beheerder van de bruggen worden. Een cofinanciering door verschillende partijen is geregeld via dezelfde samenwerkingsovereenkomst.

3. De stedenbouwkundige aanvraag werd op 2 september 2015 volledig en ontvankelijk verklaard.

Voor wat betreft de vernoemde tekortkomingen:

- Alle relevante kadastrale gegevens worden aangegeven in het dossier, zowel tekstueel als op plan.

- Bij de aanvraag werd een inrichtingsstudie bijgevoegd, zoals omschreven in de voorschriften van artikel 1 van het RUP. In dit artikel wordt niet aangegeven wat het statuut van deze inrichtingsstudie moet zijn. De inrichtingsstudie is een informatief document, waarop de vergunningverlenende overheid onder meer steunt bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag. De studie geeft aan hoe het project zich verhoudt tot wat al gerealiseerd is binnen het gebied en/of de mogelijke ontwikkeling van de rest van het gebied. Hiermee is voldaan aan de geldende voorwaarden van het GRUP.

Een reconversierapport is niet vereist bij voorliggende aanvraag, vermits er geen werken worden uitgevoerd aan bestaande gebouwen of nieuwe gebouwen worden opgericht, noch aanpassingen aan de recreatieve infrastructuur in het Maaltepark omvatten.

- Een machtiging van AWW vormt geen verplicht onderdeel van een vergunningsaanvraag. Louter informatief kan worden meegegeven dat het Agentschap Wegen en Verkeer op 28/05/2015 een afwijking verleende op de vrije 30 meterzone naast de snelweg.

- De te rooien bomen zijn aangeduid in de respectievelijke plannen en olopend genummerd.

Het aantal nieuw aan te planten bomen is niet in een overzicht opgenomen. Uit de deelplannen kan wel afgeleid worden hoeveel nieuw aan te planten bomen er komen.

- De historische context betreft geen verplicht onderdeel van de dossiersamenstelling en wordt enkel ter situering meegegeven.

- De verwijzing naar de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake wegen voor voetgangersverkeer in de stedenbouwkundige aanvraag is niet verplicht, doch dient deze te worden gerespecteerd (hetgeen hier het geval is). De hellingsgraad bedraagt minder dan 5%, hetgeen in overeenstemming is met de verordening.

De gewestelijke stedenbouwkundige verordening is inzake de bruggen niet van toepassing op de aanvraag. De fiets- en wandelverbinding zelf voldoet aan de verordening.

De aanvraag heeft geen betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone tot gevolg, zodat er geen passende beoordeling diende te

worden toegevoegd aan de aanvraag. In de Mer-screeningsnota worden de mogelijke effecten van de aanvraag onderzocht en wordt besloten dat de aanvraag geen aanzienlijke milieueffecten veroorzaakt. Dit werd door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar bevestigd bij de verklaring tot volledigheid en ontvankelijkheid van het dossier.

In de beschrijvende nota wordt de afwatering van de bruggen en het fietspad besproken. De ingrepen aan de bestaande gracht aan de zijde van de Leebeekstraat/E40 worden onder paragraaf 4.3. toegelicht.

- De bouwvrije zones langs de E40 worden wel degelijk aangeduid op de relevante plannen.
- Het voorwerp en ligging van de aanvraag wordt duidelijk omschreven op de diverse plandocumenten, aanvraagformulier en in de beschrijvende nota, waardoor deze vermeende fouten geen aanleiding kunnen geven tot misinterpretatie.
- Er zijn voldoende foto's in het dossier aanwezig die de actuele toestand van het gebied weergeven.

Procedurele vormfout: Alle bekendmakingsaffiches vermeldden begin- en einddatum van het openbaar onderzoek, respectievelijk 18/9 en 18/10. Bij nazicht bleek er één affiche twee maal de datum 18/9 te vermelden. Deze administratieve vergissing werd binnen de 1e week na aanvang van het openbaar onderzoek rechtgezet. De bekendmaking gebeurde voorts volledig cfr. de geldende procedure. Vermits de bezwaren binnen de wettelijke termijn van het openbaar onderzoek zijn overgemaakt aan het stadsbestuur, kan worden besloten dat de bezwaarindiener voldoende op de hoogte was van het openbaar onderzoek.

4. De aanvraag is niet in strijd met het algemeen voorschrift onder art 1.1. Groenpool Parkbos.

- Er is geen sprake van nieuwe weginfrastructuur, die niet voldoet aan de vernoemde uitzonderingen (in het bijzonder nieuwe voet- en fietswegen). De verschuiving van een deel van de Leebeekstraat dient weldegelijk als optimalisatie van het openbaar domein beschouwd worden. Het betreft geen nieuwe weginfrastructuur en het bestaande wegprofiel wordt niet verbreed.

- Het is correct dat in de stedenbouwkundige voorschriften voor de overdruk Dreef is omschreven dat de dreven worden uitgebouwd met symmetrisch en uniform aangepaste bomen aan weerszijden van de wegzate. Doch is hierover in artikel 1 (overdruk groenpool) een afwijkingsmogelijkheid voorzien, namelijk dat, mits gunstig advies vanwege het Agentschap voor Natuur en Bos en - voor wat betreft de kasteelparken en dreven - gunstig advies van het Agentschap Ruimte en Erfgoed (nu: Agentschap Onroerend Erfgoed) kan worden afgeweken van de bepalingen met betrekking tot aanplantingen. Het Agentschap Onroerend Erfgoed bracht een voorwaardelijk gunstig advies uit over de voorliggende aanvraag, waarbij de inplanting en inrichting van de dreef niet in vraag werd gesteld. Bijkomend kan worden verduidelijkt dat de aansluiting van de dreef op het grafisch plan indicatief is en niet tot in detail op perceelsniveau kan worden doorgetrokken.

In de genoemde delen van de Leebeekstraat en de De Pintelaan worden op dit ogenblik geen ingrepen uitgevoerd. In een latere fase kan hier alsnog een dreef uitgebouwd worden. Het tijdelijk niet uitvoeren van de dreef kan niet worden beschouwd als een strijdigheid met het RUP.

- De aanduiding van de 'kunstwerken' op het grafisch plan van het RUP is indicatief wat betreft de exacte inplanting en configuratie. De voorschriften laten verschillende mogelijkheden van type kunstwerk toe (brug, tunnel, ...) zonder reeds een uitspraak te doen over de exacte inplanting en configuratie. Bij de opmaak van het RUP was immers nog geen gedetailleerd ontwerp van de bruggen gekend. Het weergeven van beide constructies in detail op het grafisch plan zou zelfs beperkend werken en een goed ontwerp mogelijks in de weg staan. Doch kan worden besloten dat het voorliggend ontwerp voldoet aan alle voorwaarden gesteld in de stedenbouwkundige voorschriften en volgens de geest van het RUP. Beide bruggen situeren zich in het verlengde van de voormalige spoorwegbedding

en op de aangegeven locaties van het grafisch plan. Ondergeschikt kan worden meegegeven dat de overdruk Kunstwerken een verfijning betreft binnen de begrenzing van de groenpool parkbos, zoals voorzien in art. 1, en dat het voorzien van de parkbosbruggen op deze locaties in overeenstemming is met de overdruk.

- De aanvraag bevindt zich op de rand van de bestemming 'kasteelparkgebied' (art. 4). In de toelichting wordt verduidelijkt dat de bruggen eveneens tot doel hebben om het portaal Maaltepark te verbinden met het stadscentrum, maar ook fungeren als landmark/baken. De aanleg van fietspad en aanrijhelling van de fietsbruggen is wel degelijk te beschouwen als de aanleg van een pad. De landschapswaarden worden hierbij niet in het gedrang gebracht. Door de omgevingsaanleg wordt het landschap hier nog versterkt en wordt de bestaande ruimte tussen de haag van het Maaltebruggepark en de Leebeekstraat beter ingericht.

Verder wordt er verwezen naar volgende paragraaf uit de voorschriften: "Het park moet zodanig worden ingericht dat het zijn ecologische, landschappelijke en sociale functie blijvend kan vervullen, hetzij als privé-park, hetzij als openbaar park, en dat de karakteristieken van de kasteelparktuinen en de omgevende landschappen behouden blijven." De Leebeekstraat heeft historisch gezien een verbindende functie, en vormt dus een onderdeel van de sociale functies waarnaar het RUP verwijst. De realisatie van de bruggen herstelt deze verbindingsfunctie. Ook landschappelijk heeft deze nieuwe brug een meerwaarde, aangezien ze verwijst naar de voormalige spoorweg als baken in het historische landschap. Tot slot heeft de Leebeekstraat nooit deel uitgemaakt uit van het eigenlijke kasteelpark, waardoor met de realisatie van de brug geen negatieve impact wordt veroorzaakt op het landschap. Dit betekent dat ook de ecologische functie van het park wordt gevrijwaard en verder kan vervuld worden. Er dient ook vermeld dat het Agentschap Onroerend Erfgoed voorwaardelijk gunstig advies uitbracht over voorliggende aanvraag. Dat er ten aanzien van de geldende beschermingen geen bijzondere voorwaarden, andere dan het voorzien van dezelfde boomsoort om aan te sluiten bij het project oude spoorweg thv de Klossestraat, werden opgelegd.

5. Het dossier is vergezeld van een brief afkomstig van de dienst Mer (Vlaamse overheid) waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat deze aanvraag niet valt onder de milieubeoordelingsplicht, zoals bepaald in het MER-besluit van 10/12/2004. De in bijlage 1 en II aangeduide projecten hebben steeds betrekking op wegen bedoeld voor autoverkeer, hetgeen hier niet van toepassing is.

Dit werd verduidelijkt in de handleiding, opgesteld door de Dienst Mer (dd. 11 maart 2013), waarin volgende definitie van een 'weg' werd opgenomen: een openbare weg bestemd voor gemotoriseerd verkeer.

Het project komt wel voor op de lijst gevoegd als bijlage III van het Project-MER-besluit. De aanvraag heeft immers betrekking op een wijziging van projecten van bijlage I, II of III waarvoor reeds een vergunning is afgegeven en die zijn of worden uitgevoerd (rubriek 13). Het dossier bevat een Mer-screeningsnota. Bij de ontvankelijkheids- en volledigheidsverklaring werd door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar het volgende geconcludeerd:

'In de project-MER-screeningsnota die bij het dossier werd gevoegd, wordt aangetoond dat de milieueffecten van het voorgenomen project niet van die aard zijn dat zij als aanzienlijk moeten beschouwd worden. De gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar verklaart zich akkoord met deze conclusie. De opmaak van een project-MER kan dus redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens bevatten over aanzienlijke milieueffecten. Derhalve is de opmaak van een project-MER niet nodig.'

- In het bijzonder voor wat betreft de aantasting van het aanwezige groen kan het volgende worden vermeld. Het project Parkbos, waarvan de doelstellingen oa. in het RUP zijn opgenomen, heeft als doelstelling om een groenpool in het zuiden van Gent te realiseren.

In die groenpool worden boskernen, natuurgebieden, dreven en andere landschapselementen ontwikkeld. Tevens zijn er doelstellingen rond mobiliteit, landbouw,... In het kader van de verschillende inrichtingsprojecten, kan het nodig zijn om bomen te verwijderen. Het verwijderen van enkele bomen doet echter geen afbreuk aan de projectdoelstellingen, gezien die een globale opwaardering van het landschap in de groenpool beogen. Er wordt echter steeds nauwlettend nagegaan of het verwijderen van groen al dan niet een significante impact heeft op de omgeving.

- Wat de impact op het nat natuurgebied Rijvissche betreft, is de landing van de brughelling op de Oude Spoorweg in nauw overleg met Agentschap Natuur en Bos besproken en verder uitgewerkt.

De brughelling wordt voornamelijk op palen geplaatst zodat er geen feitelijke barrière gevormd wordt in het natuurgebied. Er zal dan ook nagenoeg geen versnippering van het natuurgebied optreden.

Voor de plaatsing van de brug zal gebruik worden gemaakt van het oude tracé van de spoorwegbedding.

Tenslotte dient te worden vermeld dat met de keuze voor een brug i.p.v. een tunnel de impact op het nat natuurgebied tot een minimum wordt herleid; waar een ondertunneling zal leiden tot een grondwatertafelverlaging met een potentieel permanent biotoopverlies voor het nat natuurgebied, is hier bij de brug geen sprake van.

- Inzake privacy wordt opgemerkt dat bij de inplantingskeuze van de bruggen en het ontwerp van de omgevingsaanleg maximaal is rekening gehouden met het beperken van de hinder.

Het volledig wegnemen van enige inkijk is weliswaar niet haalbaar, maar er worden zoveel als mogelijk milderende maatregelen voorzien zodat de gebruikers van de bruggen niet aangemoedigd worden om in de aanpalende woningen en tuinen te kijken, maar eerder de blik naar een andere kant te richten. Alle groenvoorziening op openbaar domein wordt onderhouden door de bevoegde (stads-)diensten.

De verschuiving van de spiraalhelling heeft vooral een grotere impact op het perceel met huisnr. 21. Ten aanzien van dit perceel worden specifieke maatregelen genomen (scherm met houten latten lot op ooghoogte in combinatie met een groenscherm op de perceelsgrens).

- Veiligheid.

De brug is breed genoeg ontworpen (3,5m voor de rechte hellingen en 4,5m voor de spiraalhelling) om een gemengd gebruik van fietsers en wandelaars mogelijk te maken.

Op de brug zelf zal het fietspad voldoende duidelijk leesbaar zijn, zodat foutieve bewegingen worden vermeden.

Er is door de ontwerper onderzoek gedaan naar de bestaande spiraalvormige hellingen in Moeskroen en Roeselare. Het ontwerp houdt rekening met verkeersveilige kruising van de wegen.

Om conflicten te vermijden tussen fietsers en autoverkeer in de De Pintelaan maakt de omgevingsaanleg aan de landing deel uit van de bouwaanvraag. Het fietspad naast de brug wordt verhoogd aangelegd ten opzichte van de naastgelegen autostrook. Dit vergroot de veiligheid voor fietsers. De oversteekplaats voor fietsers en voetgangers is ontworpen aan de leerlingenuitgang van de school Bert Carlier. Hier wordt een asverschuiving in de rijbaan voorzien ifv het verminderen van de rijsnelheid van auto's). De situatie voor fietsende scholieren zal verbeteren aangezien er een vrijliggende fietsas gecreëerd wordt en de scholieren niet meer gemengd worden met het autoverkeer langs de N60 of N43.

Er is rekening gehouden met de mogelijkheid tot strooien tegen sneeuw en ijzel op de bruggen. Zoutstrooiers kunnen indien noodzakelijk de brug oprijden.

- Het niet naleven van de opgelegde voorwaarden bij een voorgaande stedenbouwkundige vergunning, die betrekking had op een deel van het tracé van de fietsverbinding, heeft geen rechtsgevolgen voor de voorliggende stedenbouwkundige aanvraag. Op het plan

bestaande toestand is de bestaande werfweg ('aangelegd door Rijnvisse Invest') ingetekend, deze wordt verwijderd na de bouw van de nieuwe brug over de E40. Dit is aangegeven op het plan 'Grondplan 7/7', bovendien is deze werfweg op het plan nieuwe toestand zichtbaar verwijderd.

6. Vooreerst dient te worden benadrukt dat voor de voorliggende werken, nl. het bouwen van 2 fietsbruggen en de fietsverbinding op de oude spoorwegbedding, in toepassing van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 aangaande de dossiersamenstelling van stedenbouwkundige aanvragen, geen mobiliteitseffectenrapport dient te worden opgesteld.

Het belang van de oude spoorwegbedding kwam naar voor in een heel aantal studies rond mobiliteit in Gent zoals onder andere GRUP Parkbos, Portalenstudie, Gemeentelijke Ruimtelijk Structuurplan Gent, Mobiliteitsplan Gent.

De studie 'ontwikkelen huisstijl Parkbos + recreatieve visie + inrichting portalen' die opgemaakt werd in juli 2010 in opdracht van het Agentschap voor Natuur en Bos, schetst in hoofdstuk 4 op welke manier het Parkbos recreatief ontsloten kan worden en ook toegankelijk gemaakt wordt via openbaar vervoer, auto en fiets.

In de 'Startnota Fietsbruggen op de Oude Spoorwegbedding Gent — De Pinte ikv de groenpool Parkbos' werd de bereikbaarheid van de groenpool volgens verschillende scenario's onderzocht.

Hierbij is ook de bereikbaarheid van de groenpool via de N43 Kortrijksesteenweg en de N60 Oudenaardsesteenweg in overweging genomen.

De bereikbaarheid is onderzocht voor 3 scenario's:

- Scenario 0: er worden geen fietsbruggen gerealiseerd*
- Scenario 1: er wordt enkel een fietsbrug gerealiseerd over de E40*
- Scenario 2: zowel de brug over de E40 als over de Ringvaart worden gerealiseerd*

Deze scenario's werden onderzocht op de bereikbaarheid voor fietsers, de directheid, de aantrekkelijkheid, de bereikbaarheid voor voetgangers en via het openbaar vervoer. Het scenario waarbij beide overbruggingen gerealiseerd worden, komt hier als beste scenario naar voor.

De startnota geeft tevens een uitgebreide onderbouwing voor de realisatie van beide fietsbruggen, vertrekkend vanuit diverse beleidsdocumenten.

Het is dan ook niet correct te stellen dat de aanvraag niet gekaderd is in een mobiliteitsonderzoek.

Bovendien werd de noodzaak en eventuele alternatieven wel degelijk onderzocht in de startnota.

...

De bezwaarschrijver suggereert een tunnel onder de E40 ter hoogte van de Kortrijksesteenweg.

Qua uitvoeringsmethode zijn er 2 opties:

...

7. Het Westervak van de Ringvaart is slechts beperkt onderhevig aan waterpeilschommelingen. Enkel tijdens wassen wassen stijgt het water op het Westervak tot enkele decimeter boven het normaal peil, op momenten dat het water van Leie en Boven-Schelde niet snel genoeg kan afgevoerd worden naar zee. Een handhaving van het normaal peil op het Westervak is derhalve slechts in uitzonderlijke omstandigheden niet mogelijk. Vanaf een peil van 5,90 m TAW wordt 3-laagse containervaart verboden op het Westervak van de Ringvaart om Gent. Algemeen kan gesteld worden dat het normaal peil grotendeels gehandhaafd kan worden zodat er geen problemen zijn voor de 3-laagse containervaart.

Verder is het zo dat tijdens wasperiodes de scheepvaart sowieso al beperkt is omdat, wegens de grote stroming op Leie en Boven-Schelde, veel schippers aan de kant gaan liggen.

De bruggen op het Albertkanaal worden inderdaad verhoogd naar 9,10m ten behoeve van 4- laagse containervaart. Het Albertkanaal is echter een klasse VI-waterweg. Het Westervak van de Ringvaart is op vandaag een klasse Va-waterweg. Er wordt niet verwacht dat de Ringvaart tot een klasse VI-waterweg zal evolueren.

Het verhogen van de Parkbosbruggen naar een vrije hoogte van 9,10m zal bovendien enkel maar nut hebben als alle andere bruggen op Westervak verhoogd worden. Het gaat hier over 20 bruggen waarvan 4 spoorbruggen. Daarnaast dienen ook alle bruggen op de andere waterlopen zoals Leie, Kanaal Gent-Oostende en Boven-Schelde verhoogd te worden om baten te kunnen hebben van deze hogere doorvaarthoogte. Het spreekt voor zich dat het over een zeer zware investering gaat.

Tenslotte wordt nog aangegeven dat de doorvaarthoogte een belangrijke impact heeft op de lengte van de aanloophellingen van bruggen. Een toename van de doorvaarthoogte met twee meter heeft een toename van de aanloophellingen met ca. 2 x 50m tot gevolg. Dit is niet alleen nadelig voor het comfort van de fietser, maar heeft ook belangrijke financiële en ruimtelijke gevolgen.

Door een doorvaarthoogte van 7,30m te voorzien, wordt geoordeeld dat de Parkbosbruggen voldoende toekomstgericht ontworpen zijn.

- Veiligheid

De brug is breed genoeg ontworpen (3,5m voor rechte aanloophellingen en 4,5m voor de spiraalhelling) om een gemengd gebruik van fietsers en wandelaars mogelijk te maken.

Op de brug zelf zal het fietspad voldoende duidelijk leesbaar zijn, zodat foutieve bewegingen worden vermeden.

Er is door de ontwerper onderzoek gebeurd naar spiraalvormige hellingen in Moeskroen en Roeselare (plaatsbezoek van 07/01/2013).

Het ontwerp houdt rekening met verkeersveilige kruisingen van de wegen, in zoverre deze onmiddellijk aansluiten op het tracé van de fietsverbinding.

Het rechtstreeks aansluiten van de brug over de Ringvaart op de fietspaden langs de R4 is technisch niet mogelijk, vermits de landing van de brug zich verderop bevindt.

Ter hoogte van het kruispunt Leebeekstraat-Maaltemeers worden in dit project geen werken uitgevoerd. In dit deel van de Leebeekstraat blijft, tussen beide brughellingen en omgevingsaanleg, het bestaande wegtracé behouden. Om conflicten te vermijden tussen fietsers en autoverkeer in de De Pintelaan maakt de omgevingsaanleg aan de landing deel uit van de bouwaanvraag. Het fietspad naast brug wordt verhoogd aangelegd ten opzichte van naastgelegen autorijstrook. Dit vergroot de veiligheid voor fietsers. De oversteekplaats voor fietsers en voetgangers is ontworpen aan de leerlingenuitgang van de school Bert Carlier. Bovendien wordt een asverschuiving in de rijbaan voorzien in functie van het verminderen van de snelheid van de auto's.

De situatie voor fietsende scholieren zal eveneens verbeteren aangezien er een vrijliggende fietsas gecreëerd wordt en fietsverkeer niet meer gemengd worden met het autoverkeer langs de N60 of N43.

Er is rekening gehouden met strooien tegen sneeuw en ijzel op de bruggen. Zoutstrooiers kunnen de brug oprijden.

- Architectuur

De Vlaams Bouwmeester schrijft over deze bruggen: De kwaliteiten in het voorstel worden vooral gezien in het uitnodigende en de openheid van de brugstructuur die sober, slank en elegant ontworpen is. Het is een grotendeels betonnen brug die qua dimensionering vergelijkbaar is met stalen brugconcepten, wat een bijzondere prestatie is.' De randvoorwaarde dat de bruggen een belangrijke bakenfunctie moeten hebben, is voor een deel afgezwakt in de projectdefinitie voor het wedstrijdontwerp. Hier werden de bruggen

omschreven als belangrijke symboolwaarde voor de stad Gent. De woorden 'landmark' en 'statement' werden niet meer gebruikt.

Het niet volledig conform zijn van het voorliggend project met de genoemde 'Verantwoordingsnota fietsbruggen op de oude spoorwegbedding Gent-De Pinte i.k.v. de Groenpool Parkbos' is op zich geen argument om tot de conclusie te komen dat het project ruimtelijk niet verantwoord is, noch dat het in strijd is met de van kracht zijnde stedenbouwkundige voorschriften. De verantwoordingsnota is een beleidsinstrument van de stad Gent, welke geen verordenende kracht heeft.

8. Er wordt ter hoogte van de geplande as-verschuiving in de De Pintelaan geen niveauverschil gerealiseerd voor doorgaand verkeer. De bestaande hoogte van het wegprofiel blijft behouden bij de asverschuiving in de De Pintelaan. Er wordt enkel een nieuwe laag asfalt voorzien. Op het asfalt worden wegmarkeringen aangebracht. De ergonomische toegang tot de bestaande opritten blijft verzekerd, ook na de heraanleg.

9. Voor wat betreft de toegangsweg naar huisnummers 1-5 in de Leebeekstraat wordt specifiek verwezen naar het plan '2/4: Typedwarsprofiel Leebeekstraat kant R4'. De simulatie toont aan dat door het aanleggen van een strookgrasbetontegels langs de toegangsweg (breedte 1,50 m X 15m lang), de toegang voor de brandweer gegarandeerd is. In de Leebeekstraat kant E40 is er voldoende wegbreedte voorzien (4,75m) zodat leveringen kunnen blijven gebeuren. De strook voor de erftoegangen van woningen nrs 14 en 16 bedraagt 9,80m met een keerpunt voor wagens in grasdallen. Grotere voertuigen (bv vrachtwagens type Ivago) zullen tot aan de inrit van de percelen kunnen rijden en achteruit terug moeten wegrijden (in realiteit zullen ze wellicht achteruit de doodlopende weg inrijden). Er is draaimogelijkheid ter hoogte van de nieuw aan te leggen erftoegangen. De brandweer heeft de uitwerking van de plannen mee opgevolgd en hun advies hierop gegeven.

Zij kunnen aanrijden en zich ook opstellen op de strook wegenis tussen de brug en de inritten naar woningen nrs. 14 en 16 (breedte 9,80m).

- De bedoelde activiteiten van de schuttersclub betreffen slechts occasionele evenementen (1 à 2x per jaar). De omgevingsaanleg afstemmen op zulke uitzonderlijke gebeurtenissen is niet opportuun. Er zal dan ongewild een aantrekkingskracht komen voor wagens doorheen de wijk. De parkeerplaatsen achteraan de Leebeekstraat zijn enkel bedoeld voor zeer lokaal verkeer.

De schuttersclub maakt deel uit van het park en dient in hoofdzaak de parkparking te gebruiken aan de Kortrijksesteenweg, zeker bij activiteiten met een groter bezoekersaantal. Indien nodig zal de Stad Gent een schrijven richten om hen hierop te wijzen. Via handhaving dient er over gewaakt te worden dat er niet foutief wordt geparkeerd.

- Het realiseren van een oprit in betonstraatstenen voor huisnrs. 8 en 10 wordt meegenomen in de werken omgevingsaanleg en zal beantwoorden aan de geldende normen voor aanleg van opritten bij de stad Gent (vooral breedte is gestandaardiseerd).

Uit voorgaande bespreking van de bezwaren kan besloten worden dat de bezwaren ontvankelijk, doch grotendeels ongegrond bevonden worden.

Er wordt tegemoet gekomen aan de opmerking over het voorziene materiaalgebruik aan de Leebeekstraat nr. 8 en 10. De oprit ter hoogte van deze woningen zal ook in betonstraatstenen worden uitgevoerd.

...

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de geldende voorschriften voor de zones woongebied, natuurgebied, kasteelparkgebied, groenpool en de overdrukken dreef

en kunstwerken van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan Afbakening grootstedelijk gebied Gent – deelproject 6C Parkbos, definitief vastgesteld door de Vlaamse Regering op 9/07/2010.

Het belang van de verlaten spoorinfrastructuur tussen de Pinte en Gent als beeldbepalende structuurdrager werd in het GRUP erkend. De realisatie van bruggen en/of tunnels over of onder de E40 en Ringvaart/R4 is nodig om de oude spoorwegberm verder te kunnen uitbouwen als de belangrijkste langzaam vervoerverbinding met de stad Gent.

Overwegende dat voorliggende aanvraag uitvoering geeft aan het inrichtingsplan 'Parkbos Gent – Oude spoorwegbedding', gesitueerd in de groenpool Parkbos.

Dat de realisatie van een langzaamverkeerass met twee fietsbruggen, die het stedelijk centrum van Gent verbindt met de groene buitenrand, een belangrijk structurerend element is in deze groenpool. Het voormalige spoorwegtracé wordt terug tastbaar en beleefbaar gemaakt en in eer hersteld. De as vormt de ruggengraat waarop andere recreatieve assen aantakken.

Dat beide fietsbruggen de missing link waren in deze belangrijke langzaamverkeerass. Door het overbruggen van zowel de E40 als de R4/Ringvaart kan op een veilige manier de verbinding naar het stadscentrum worden gemaakt.

De bruggen hebben door hun sobere opbouw, bestaande uit een stalen koker en een betonnen brugdekplaat, eerder een uitnodigend karakter dan dat zij als landmark worden ervaren. Door de eenvoudige, doch slanke en elegante architectuur van de bruggen wordt de aandacht op de verbindingfunctie van deze constructies gevestigd. De enige cirkelvormige helling, in de Leebeekstraat, zal door het groene en dichte karakter van de Leebeekstraat en de aanwezigheid van de akoestische wand beperkt zichtbaar zijn vanaf de E40.

Door de sobere uitvoering van beide bruggen wordt bovendien rekening gehouden met de landschappelijke context. In tegenstelling tot de oorspronkelijke opvatting dat de bruggen een bakerfunctie dienden te vervullen, hetgeen mogelijks had geresulteerd in een massieve brug zoals een tuibrug, boogbrug of brug met tubulair vakwerk, werd het concept van de bruggen bijgesteld waarbij de nadruk ligt op de inpasbaarheid in de ruimere omgeving en de verbindingfunctie van deze bouwwerken.

Overwegende dat bij de inplantingskeuze van de bruggen en het ontwerp van de omgevingsaanleg maximaal rekening is gehouden met het beperken van hinder naar aanpalende eigendommen. Door het nemen van de nodige milderende maatregelen, zoals de aanplant van bomen, groenvoorzieningen en een houten scherm ter hoogte van de spiraalhelling, worden de gebruikers van de bruggen niet aangemoedigd om in de aanpalende eigendommen te kijken, maar eerder de blik naar de andere zijde te richten.

...

Gelet dat er tijdens het openbaar onderzoek 3 bezwaarschriften werden ingediend, waarvan één petitieelijst. Dat de inhoud van de bezwaren werd onderzocht (zie paragraaf 'openbaar onderzoek') en ontvankelijk doch grotendeels ongegrond verklaard. Dat mits het opleggen van een bijzondere voorwaarde kan worden tegemoet gekomen aan de gegronde bezwaren.

...

MER-screening

Het ontwerp komt voor op de lijst gevoegd als bijlage III van het Project-MER-besluit. Het betreft immers de wijziging of uitbreiding van projecten van bijlage I, II of III waarvoor reeds een vergunning is afgegeven (rubriek 13). Bijgevolg dient de vergunningverlenende overheid de aanvraag te screenen.

Een screening houdt in dat nagegaan wordt of het project, in het licht van zijn concrete kenmerken, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn

potentiële milieueffecten, aanzienlijke milieueffecten kan hebben. Zo er aanzienlijke milieueffecten kunnen zijn, dan moet een milieueffectrapport worden opgemaakt.

Op 2/09/2015 verklaarde de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zich akkoord met de bij de aanvraag gevoegde project-MER-screeningsnota, waarin wordt aangetoond dat de milieueffecten van het voorgenomen project niet van die aard zijn dat zij als aanzienlijk moeten beschouwd worden. De opmaak van een project-MER kan dus redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens bevatten over aanzienlijke milieueffecten. Derhalve is de opmaak van een project-MER niet nodig.

Gelet het bovenstaande kan worden besloten dat de aanvraag, mits het naleven van de onderstaande voorwaarden, in overeenstemming is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en voor vergunning in aanmerking komt.

...

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geeft de vergunning af aan de aanvrager, die ertoe verplicht is

...

2° De volgende voorwaarden na te leven:

- De voorwaarden opgelegd door het Agentschap Onroerend Erfgoed:
Voor de aanplant van de bomen langsheen het fietspad op de spoorwegbedding moeten streekeigen en standplaatsgeschikte soorten gekozen worden. Teneinde de inrichting van de spoorwegberm aan te sluiten op de reeds vergunde inrichting van de spoorwegberm richting De Pinte, wordt er bij voorkeur voor dezelfde boomsoort gekozen.*
- De opritten ter hoogte van de woningen nr. 8 en 10 in de Leebeekstraat dienen aangelegd in betonstraatstenen.*
- De voorwaarde opgelegd door de Deputatie:
Er moet een schot worden voorzien tussen de gracht langs de Leebeekstraat en de Leebeek, zodat minstens 20 m3 kan gebufferd en geïnfilteerd worden in de gracht.*

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van de verzoeken tot tussenkomst

Uit het dossier blijkt dat de verzoeken tot tussenkomst tijdig zijn ingesteld. Er worden met betrekking tot de tijdigheid geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft de betaling van het rolrecht door de tweede tussenkomende partij - ambtshalve

De tweede tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 29 juni 2016 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de tweede tussenkomende partij met een beschikking van 8 augustus 2016 toe om tussen te komen in de debatten.

De tweede tussenkomende partij werd verzocht om, binnen een termijn van vijftien dagen die ingaat de dag na de betekening van de brief van de griffie van 12 augustus 2016, het rolrecht ten bedrage van 100 euro te storten op het DBRC-Fonds.

De Raad stelt vast dat de tweede tussenkomende partij het opgevraagde rolrecht laattijdig op 12 september 2016 heeft gestort op het DBRC-Fonds. Gelet op het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van het decreet in geval van overmacht of onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, kreeg de tweede tussenkomende partij de mogelijkheid om op de zitting van 9 mei 2017 een standpunt in te nemen over de redenen van het niet tijdig betalen van het rolrecht. Er moet vastgesteld worden dat de tweede tussenkomende partij op de zitting van 9 mei 2017 geen enkele reden van overmacht of onoverwinnelijke dwaling heeft gegeven.

De tweede tussenkomende partij bevestigt uitdrukkelijk dat het rolrecht laattijdig betaald werd op 6 september 2016.

Het verzoek tot tussenkomst van de tweede tussenkomende partij is onontvankelijk.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Voorafgaand

Standpunt van de partijen

Voorafgaand aan de weerlegging van de middelen zet de eerste tussenkomende partij uiteen dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift gericht tegen de vergunningsbeslissing van 12 februari 2015 het voorwerp van de vergunning opsplijt in een "Deel A" ten zuidwesten van de E40 en een "Deel B" ten noordoosten van de E40. Verder splitst de verzoekende partij "Deel B" op in een "Deel B.1" ten oosten van de fietsbrug over de Ringvaart, een "Deel B.2" ten westen van de fietsbrug over de Ringvaart en een deel "B.3" met name de fietsbrug over de Ringvaart. De eerste tussenkomende partij meent dat de verzoekende partij daarmee zelf aangeeft dat de bestreden beslissing bestaat uit meerdere afsplitsbare onderdelen die op zich zelf staan. Hoewel de verzoekende partij deze opsplitsing in haar huidig verzoekschrift niet langer maakt, stelt de eerste tussenkomende partij dat voormelde opsplitsing in het huidige geval nog steeds aan de orde is.

Uit het voorgaande volgt volgens de eerste tussenkomende partij dat alle wettigheidskritiek die betrekking heeft op alle andere afsplitsbare onderdelen dan "Deel B.2" niet in aanmerking kunnen worden genomen wegens gebrek aan belang. Wat betreft het belang van de verzoekende partij bij de wettigheidskritieken met betrekking tot "Deel B.2", stelt de eerste tussenkomende partij per wettigheidskritiek uiteen te zetten in welke mate de verzoekende partij daar belang bij heeft.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad verwerpt de voorafgaandelijke exceptie van de eerste tussenkomende partij. Zoals de eerste tussenkomende partij in de uiteenzetting van haar exceptie zelf uitdrukkelijk te kennen geeft, splitst de verzoekende partij het voorwerp van de bestreden beslissing in het huidige verzoekschrift niet op. De exceptie ontbreekt dan ook elke feitelijke grondslag. Deze vaststelling volstaat in beginsel reeds om de opgeworpen exceptie te verwerpen.

De exceptie van de eerste tussenkomende partij lijkt bovendien in grote mate te zijn gesteund op de uiteenzetting van de verzoekende partij in haar verzoekschrift van 9 april 2015 in de samenhangende zaak met rolnummer RvVb/1415/0472/SA/0457. Net zoals de verzoekende partij ter ondersteuning van haar vernietigingsberoep niet kan volstaan in een verwijzing naar een uiteenzetting in een ander verzoekschrift tegen een andere bestreden beslissing met een gelijkaardig voorwerp, kan de eerste tussenkomende partij niet dienstig verwijzen naar die zelfde uiteenzetting om vervolgens de ontvankelijkheid van de wettigheidskritieken in de voorliggende zaak te betwisten. Beide verzoekschriften staan los van elkaar.

2.

Louter ten overvloede kan worden opgemerkt dat een stedenbouwkundige vergunning in beginsel één en ondeelbaar is. Een onderdeel van een vergunning is slechts afsplitsbaar indien vaststaat dat dat gedeelte afgesplitst kan worden van de rest van de vergunning en dat het vergunningverlenende bestuursorgaan ook afgezien van het afgesplitste gedeelte voor het andere gedeelte dezelfde beslissing zou hebben genomen. De eerste tussenkomende partij toont niet aan dat dit het geval zou zijn. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij, en dit overigens in een ander verzoekschrift, met het oog op de structurering van haar betoog het voorwerp van de vergunning opdeelt in meerdere deelaspecten toont niet aan dat er sprake zou zijn van verschillende afsplitsbare projecten.

De exceptie wordt verworpen.

B. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.7.26 § 4, 2° VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het onpartijdigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet uiteen dat het college van burgemeester en schepenen volgens artikel 4.7.26, §4, 2° VCRO tijdens het openbaar onderzoek geen advies mag uitbrengen in de bijzondere procedure indien zij zelf de aanvrager is van de vergunning. Het college van burgemeester en schepenen organiseert enkel het openbaar onderzoek om daarna de bezwaren te bundelen, maar mag die niet beantwoorden om elke schijn van partijdigheid en subjectiviteit te vermijden.

De verzoekende partij verwijst naar de gemeenteraadsbeslissing van 25 januari 2016 met betrekking tot de zaak van de wegen en legt de motivering van het gemeenteraadsbesluit naast dat van de bestreden beslissing. Een vergelijking van de antwoorden van de gemeenteraad op de bezwaren en de beoordeling van de bezwaren door de verwerende partij doet de verzoekende partij besluiten dat beide beoordelingen bijzonder weinig van elkaar verschillen. De verzoekende partij stelt dat het advies van de gemeenteraad bepalend is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en acht dat problematisch.

De bezwaren werden volgens de verzoekende partij bijna volledig en uitsluitend beoordeeld door de gemeenteraad zodat de verwerende partij niet is overgegaan tot een eigen zorgvuldige en afdoende beoordeling van de bezwaren. Het loutere gegeven dat de gemeenteraad in haar beslissing stelt dat zij zich enkel beperkt tot elementen over de zaak der wegen is niet dienstig. De verzoekende partij besluit dat er niet voldaan is aan de materiële motiveringsplicht aangezien de verwerende partij niet zelf is overgegaan tot de beoordeling van de bezwaren geuit tijdens het

openbaar onderzoek, De verzoekende partij verwijst tot slot nog naar een arrest van de Raad waarin die oordeelt dat de loutere verwijzing naar het advies van het college van burgemeester en schepenen niet volstaat indien zij zelf de aanvrager is van de vergunning.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de aanvraag werd ingediend door de stad Gent en wijst er op dat het college van burgemeester en schepenen geen advies heeft uitgebracht. De beslissing van de gemeenteraad van 25 januari 2016 betreft geen advies in de zin van artikel 4.7.26, §4, 2° VCRO, doch wel een beslissing over de zaak van de wegen volgens artikel 4.2.25 VCRO. De verwerende partij beklemtoont in dit verband dat de zaak van de wegen een gemeentelijke bevoegdheid is die exclusief is opgedragen aan de gemeenteraad en zich onderscheidt van de autonome bevoegdheid van het vergunningverlenend bestuursorgaan.

Verder stelt de verwerende partij dat zij zich in geen geval heeft beperkt tot een verwijzing naar de beoordeling van de bezwaren in het gemeenteraadsbesluit van 25 januari 2016 en verduidelijkt dat de bestreden beslissing een omstandige en uitvoerige inhoudelijke beoordeling en weerlegging van de bezwaren bevat. Het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing gebruik maakt van dezelfde argumenten en beoordelingsgronden betekent niet dat zij geen eigen beoordeling zou hebben gemaakt.

3.

De eerste tussenkomende partij stelt dat het middel onontvankelijk is omdat de verzoekende partij niet aangeeft wat het gevolg is van de beweerdte vormfout op de inhoud van de bestreden beslissing.

Verder licht zij toe dat artikel 4.7.26, §4 VCRO inhoudt dat het college van burgemeester en schepenen het openbaar onderzoek organiseert en de bezwaren bundelt, maar die niet beantwoordt. De eerste tussenkomende partij stelt zich de vraag in hoeverre het juridisch problematisch zou zijn indien het college van burgemeester en schepenen toch een advies formuleert. Het is volgens de eerste tussenkomende partij onduidelijk op welke rechtsgrond een orgaan van het actief bestuur moet handelen zonder schijn van partijdigheid, een notie die slaat op de rechten van verdediging en artikel 6 EVRM. De eerste tussenkomende partij meent dat de rechtspraak van de Raad elke draagkracht mist en ingaat tegen de reeds decennia lang gevestigde rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de rechten van verdediging en artikel 6 EVRM niet van toepassing zijn op een orgaan van actief bestuur.

Verder stelt de eerste tussenkomende partij dat artikel 4.7.26, §4, 2°, c) VCRO werd nageleefd aangezien het college van burgemeester en schepenen niet om advies werd verzocht en het college evenmin een advies heeft gegeven. Deze bepaling regelt niets over de procedure betreffende de zaak van de wegen. De eerste tussenkomende partij zet op een uitvoerige wijze de rechtspraak van de Raad van State over de zaak van de wegen uiteen en merkt op dat het college van burgemeester en schepenen volgens artikel 57, §1 Gemeentedecreet de beraadslagingen van de gemeenteraad voorbereidt, wat zij in het huidige geval ook heeft gedaan omtrent de beslissing over de wegenis.

De verzoekende partij voert volgens de eerste tussenkomende partij geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een partijdige wijze of met een gebrek aan onafhankelijkheid zou hebben genomen. De verzoekende partij voert dan ook enkel een structurele partijdigheid aan. Indien de argumentatie van de verzoekende partij bijval verkrijgt, heeft dit volgens de eerste tussenkomende partij tot gevolg dat de bevoegdheid van het college om de besluiten en beraadslaging van de gemeenteraad voor te bereiden in belangrijke mate onmogelijk wordt gemaakt. Het loutere feit dat de verwerende partij deels de beschouwingen

van de gemeenteraad overneemt in de bestreden beslissing, maar er bovendien uitgebreid eigen overwegingen aan toevoegt kan allerm minst aanzien worden als een concreet verwijt van gebrek aan onpartijdigheid of onzorgvuldigheid. Geen enkele rechtsgrond verbiedt de verwerende partij om bepaalde overwegingen uit de beslissing over de zaak van de wegen bij te treden en over te nemen.

De eerste tussenkomende partij benadrukt verder dat het niet correct is te stellen dat de verwerende partij de motivering van de gemeenteraadsbeslissing zonder meer heeft overgenomen. Zij merkt hierbij nog op dat de verzoekende partij zelf bevestigt dat de motivering van de verwerende partij deels ook een eigen motivering betreft. De loutere vergelijking tussen de motivering van de gemeenteraadsbeslissing en die van de verwerende partij wijst op een verschillende beoordeling. De eerste tussenkomende partij ziet niet in hoe de verwerende partij een gebrek aan zorgvuldigheid kan worden verweten.

Tot slot legt de eerste tussenkomende partij uit dat de gemeenteraad bij het nemen van zijn beslissing omtrent de zaak van de wegen ook argumenten kan ontwikkelen die betrekking hebben op de goede ruimtelijke ordening zonder dat dit de wettigheid van die beslissing aantast. Geen enkele bepaling belet vervolgens dat de verwerende partij die motieven in zijn eigen beoordeling en motivering betreft. De eerste tussenkomende partij meent bovendien dat een motief in de bestreden beslissing dat enkel betrekking heeft op de zaak van de wegen de wettigheid van de vergunningsbeslissing niet kan aantasten. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij daarover geen kritiek ontwikkelt. Waar de verzoekende partij nog kritiek formuleert op het gegeven dat de verwerende partij niet alle aspecten van haar bezwaren die verband houden met de goede ruimtelijke ordening zou hebben beantwoord, gaat zij voorbij aan het feit dat ook de titel "goede ruimtelijke ordening" in de bestreden beslissing moet worden onderzocht.

4.

De partijen voegen niets wezenlijks meer toe.

Beoordeling door de Raad

1.

In de mate dat de opmerking van de eerste tussenkomende partij dat de verzoekende partij niet verduidelijkt wat het gevolg is van de beweerde vormfout op de inhoud van de bestreden beslissing als een exceptie kan worden gelezen, kan zij niet worden aangenomen.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de onwettigheid van de bestreden beslissing aanvoert en daarbij argumenteert dat de gemeente in strijd met het uitdrukkelijk verbod van artikel 4.7.26, §4, 2° VCRO onterecht de bezwaren zou hebben beantwoord. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op de beantwoording van de bezwaren door de gemeente waartoe die laatste niet bevoegd was. Uit de uiteenzetting van de eerste tussenkomende partij blijkt dat zij het middel als zodanig ook begrepen heeft en in die zin een uitvoerig verweer heeft kunnen bieden.

Een verzoekende partij die belang heeft bij het bestrijden van een vergunningsbeslissing heeft ook belang bij het aanvoeren dat de bestreden vergunningsbeslissing is verleend met een onregelmatige toepassing van de administratieve procedure.

De exceptie wordt verworpen.

2.

Uit de niet betwiste gegevens van het dossier blijkt dat de eerste tussenkomende partij, de stad Gent, de aanvrager is van de vergunning.

Nu de eerste tussenkomende partij zelf aanvrager van de vergunning is, valt de aanvraag onder toepassing van de bijzondere procedure voorzien in artikel 4.7.26 VCRO, waarbij de verwerende partij optreedt als vergunningverlenend bestuursorgaan. Artikel 4.7.26, §4 VCRO bepaalt in dit geval het volgende:

“...
§4 Ten aanzien van ontvankelijke vergunningsaanvragen wordt verder gehandeld overeenkomstig de hiernavolgende regelen:

...
2° het vergunningverlenende bestuursorgaan of zijn gemachtigde wint het voorafgaand advies in van de door de Vlaamse Regering aangewezen instanties en van het college van burgemeester en schepenen, rekening houdend met volgende regelingen:

...

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan of zijn gemachtigde wint het voorafgaand advies in van de door de Vlaamse Regering aangewezen instanties en van het college van burgemeester en schepenen, rekening houdend met volgende regelingen:

...

c) zo de vergunningsaanvraag van het college van burgemeester en schepenen uitgaat, brengt het college geen advies uit.

...”

Uit deze bepaling, waarvan punt 2°, c werd toegevoegd bij artikel 25, 2° van de decreetswijziging van 16 juli 2010, mag het college van burgemeester en schepenen geen advies uitbrengen in de bijzondere procedure wanneer de vergunningsaanvraag uitgaat van dit college/gemeentebestuur.

Deze bepaling houdt in dat het college van burgemeester en schepenen in de bijzondere procedure wel het openbaar onderzoek organiseert en de bezwaren bundelt, maar deze niet beantwoordt, dit om elke schijn van partijdigheid en subjectiviteit te vermijden.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing in rechte en in feite aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld en dat de motieven pertinent moeten zijn en de beslissing naar recht moeten kunnen verantwoorden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de verwerende partij bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt. Tot slot moet de verwerende partij de gegevens die in rechte en feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient de verwerende partij de redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

3.

Anders dan wat de eerste tussenkomende partij beweert, blijkt uit de stukken van het dossier dat de verwerende partij met een aangetekende brief van 2 september 2015 het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent om advies heeft verzocht. In dezelfde brief verzoekt de verwerende partij om de stukken van het openbaar onderzoek alsook de beslissing van de gemeenteraad over de zaak van de wegen in de zin van artikel 4.2.25 VCRO aan haar over te maken. Samen met de verwerende en de eerste tussenkomende partij moet evenwel worden vastgesteld dat het college van burgemeester en schepenen geen advies heeft uitgebracht, zulks in overeenstemming met artikel 4.7.26, §4, 2°, c) VCRO.

De verzoekende partij argumenteert evenwel dat de gemeente zich in zijn gemeenteraadsbesluit van 25 januari 2016 over de zaak van de wegen uitdrukkelijk heeft uitgesproken over de bezwaren die werden ingediend tijdens het openbaar onderzoek en dat die beoordeling doorslaggevend was voor de verwerende partij. De verzoekende partij meent dat er bijgevolg alsnog sprake is van een schending van de voornoemde bepaling, minstens van het onpartijdigheidsbeginsel.

4.

Artikel 4.2.25, eerste lid, VCRO bepaalt dat wanneer de vergunningsaanvraag wegeniswerken omvat waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, en het vergunningverlenende bestuursorgaan oordeelt dat de vergunning kan worden verleend, de gemeenteraad een beslissing over de zaak van de wegen neemt, alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de vergunningsaanvraag.

Zoals bevestigd wordt in de artikelen 2 en 42 van het Gemeentedecreet beschikt de gemeenteraad over de volheid van bevoegdheid voor aangelegenheden van gemeentelijk belang, waaronder de zaak van de wegen waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, bedoeld in artikel 4.2.25, eerste lid, VCRO.

Artikel 10 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging bepaalt dat wanneer een vergunningsaanvraag wegeniswerken omvat als vermeld in artikel 4.2.25 VCRO, de gemeenteraad een gemotiveerd besluit neemt over de zaak van de wegen. De gemeenteraad neemt daarbij kennis van de ingediende bezwaren en opmerkingen.

Onder “de zaak van de wegen” wordt het bepalen van het tracé van de wegen, alsook de uitrusting ervan verstaan. Deze exclusieve en autonome bevoegdheid van de gemeenteraad moet worden onderscheiden van de autonome bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen voor vergunningsaanvragen, wat inhoudt dat de gemeenteraad niet kan beslissen over de vergunningsaanvraag zelf en zijn argumenten dan ook niet mogen worden betrokken op de vergunningsaanvraag als zodanig. De gemeenteraad is niet bevoegd om de overeenstemming van de vergunningsaanvraag met een goede ruimtelijke ordening, zoals bedoeld in artikel 4.3.1, §§ 1 en 2, VCRO, te beoordelen.

5.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemeenteraad van de stad Gent op 25 januari 2016 een beslissing neemt over de zaak van de wegen. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, spreekt de gemeenteraad zich in dit besluit op een zeer uitvoerige en omstandige wijze uit over de bezwaren van de verzoekende partij, geuit tijdens het openbaar onderzoek, waarbij de beoordeling van die bezwaren in grote mate overeenstemt met de beoordeling door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Onverminderd de vraag of de gemeenteraad zich in de beslissing van 25 januari 2016, wel vermocht uit te spreken over verschillende ruimtelijke aspecten van de vergunningsaanvraag, volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij de wettigheid van die beslissing niet bekritiseert. De verzoekende partij stelt enkel dat de beoordeling van de bezwaren in de gemeenteraadsbeslissing in grote mate overeenstemt met de beantwoording van de bezwaren door de verwerende partij in de bestreden beslissing, en de bestreden beslissing zodoende artikel 4.7.26, §4, 2° VCRO schendt.

Zoals de verwerende en de eerste tussenkomende partij terecht opmerken kan het loutere gegeven dat de beantwoording van de bezwaren van de verwerende partij in grote mate overlapt met de beoordeling daarvan door de gemeenteraad op zich niet tot de schending van artikel 4.7.26, §4 VCRO doen besluiten. Zoals reeds gesteld houdt deze bepaling enkel in dat het college van burgemeester en schepenen geen advies mag uitbrengen in de bijzondere procedure wanneer de vergunningsaanvraag uitgaat van dit college/gemeentebestuur. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het college geen advies heeft uitgebracht.

De beslissingsbevoegdheid over de zaak van de wegen vloeit voort uit de in artikel 42, § 1 van het Gemeentedecreet bedoelde “volheid van bevoegdheid” van de gemeenteraad voor de gemeentelijke verkeerswegen. Deze bevoegdheid is autonoom en dient te worden onderscheiden van de autonome adviesbevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen voor vergunningsaanvragen in de bijzondere procedure zoals voorgeschreven in artikel 4.7.26, §4, 2° VCRO, daar zij in wezen een geheel andere finaliteit beoogt. De beslissing van de gemeenteraad over de zaak van de wegen is, anders dan wat de verzoekende partij lijkt aan te nemen, dan ook niet gelijk te stellen met het advies van het college van burgemeester en schepenen in de zin van artikel 4.7.26, §4, 2° VCRO. Het bedoelde gemeenteraadsbesluit over de zaak van de wegen, is immers een verordenend en autonoom besluit dat niet kan worden beschouwd als een voorbereidende rechtshandeling ten aanzien van de af te leveren stedenbouwkundige vergunning. Het gemeenteraadsbesluit voorziet enkel in de vervulling van een voorwaarde waaraan moet zijn voldaan alvorens de vergunningverlenende overheid rechtmatig een beslissing over de vergunningsaanvraag mag nemen.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat het college van burgemeester en schepenen, dan wel de verwerende partij, naar buiten een schijn van partijdigheid hebben gewekt, met andere woorden door hun gedragingen een gewettigde twijfel hebben doen ontstaan over hun geschiktheid om het dossier op een onpartijdige manier te behandelen.

6.

De Raad volgt de verzoekende partij niet waar zij tot slot nog aanvoert dat de bezwaren uitsluitend werden beoordeeld door de gemeenteraad en niet door de verwerende partij, waardoor die laatste niet tegemoetgekomen is aan de op haar rustende motiveringsplicht en de bestreden beslissing niet getuigt van een eigen zorgvuldige en afdoende beoordeling.

Uit de beantwoording van de bezwaren in de bestreden beslissing blijkt dat hoewel de beoordeling daarvan in grote mate gelijklopend is met die van de gemeenteraadsbeslissing van 25 januari 2016, de verwerende partij de bezwaren heeft onderworpen aan een eigen onderzoek en de beoordeling van de gemeenteraad op verschillende punten heeft aangevuld met eigen overwegingen. Uit de beoordeling van de bezwaren in de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de verwerende partij het onderzoek van de bezwaren heeft onderworpen aan een eigen beoordeling en dit als zodanig ook tot uiting heeft gebracht in de bestreden beslissing.

Het eerste middel wordt verworpen.

C. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 11.4.1, 15.4.6.1 en 19 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: Inrichtingsbesluit), van

de artikelen 1.1.4, 4.3.1, §§ 1 en 2 VCRO, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet in een eerste onderdeel uiteen dat de aanvraag deels gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en de aanvraag volgens artikel 15.4.6.1 van het Inrichtingsbesluit getoetst moet worden aan een dubbel criterium, met name een planologische en een esthetische toets. Het esthetisch criterium houdt in dat de verwerende partij in de bestreden beslissing dient na te gaan en te motiveren of de aanvraag al dan niet de schoonheidswaarde van het landschap in het gedrang brengt. De verzoekende partij verwijst naar de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening zoals opgenomen in de bestreden beslissing en stelt dat die motieven niet afdoende zijn. Zij meent dat de bruggen wel degelijk markant aanwezig zullen zijn in het landschap.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij uit het oog verliest dat de bruggen van zodanige omvang zijn dat het geplande houten scherm en de inplanting van groenvoorzieningen geen soelaas bieden. Het feit dat er een groenscherm wordt aangeplant duidt er al op dat de verwerende partij zelf oordeelt dat de brugconstructies de schoonheidswaarde van het landschap dreigen te miskennen. Aan de hand van een simulatie oordeelt de verzoekende partij dat de constructies een zeer storend karakter hebben. De gebrekkige beoordeling van het esthetisch criterium heeft volgens de verzoekende partij eveneens een schending van artikel 4.3.1 VCRO en de artikelen 19 en 20 Inrichtingsbesluit tot gevolg.

In een tweede onderdeel legt de verzoekende partij uit dat zij in haar bezwaarschrift heeft gewezen op de impact van de aanvraag op de goede ruimtelijke ordening, maar dat de verwerende partij daar niet afdoende op antwoordt. Het project is functioneel niet inpasbaar en betekent een visuele vervuiling van het gebied.

2.

De verwerende partij antwoordt op het eerste onderdeel dat het onduidelijk is welk belang de verzoekende partij kan doen gelden aangezien het landschappelijk waardevol agrarisch gebied, zoals vastgelegd door het gewestplan, zich situeert in het zuidwesten op enkele honderden meters afstand van de woonplaats van de verzoekende partij. Bovendien is de gewestplanbestemming opgeheven door het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan "Afbakening grootstedelijk gebied Gent – deelproject 6C Parkbos" (hierna GRUP Parkbos) definitief vastgesteld door de Vlaamse regering op 9 juli 2010. Dit verklaart volgens de verwerende partij waarom zij de aanvraag niet heeft getoetst aan het planologisch en het esthetisch criterium.

Op het tweede onderdeel antwoordt de verwerende partij nog dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij aandacht heeft besteed aan de criteria vermeld in artikel 4.3.1, §2 VCRO en zij bij het nemen van de bestreden beslissing een billijk evenwicht in acht heeft genomen tussen de betrokken belangen. Waar de verzoekende partij nog bekritiseert dat het aangevraagde niet functioneel inpasbaar is, uit zij eigenlijk kritiek op het GRUP Parkbos.

3.

De eerste tussenkomende partij stelt dat het eerste middenonderdeel steunt op een onoordeelkundige lezing van het gewestplan dan wel het GRUP Parkbos. Het gewestplan heeft ter hoogte van de kruising van de Ringvaart nooit een landschappelijk waardevolle agrarische bestemming gekend en ter hoogte van de E40 situeert dit gebied zich op enkele honderden meters van de woning van de verzoekende partij. De eerste tussenkomende partij benadrukt bovendien dat de bepalingen van het gewestplan zijn opgeheven door het GRUP Parkbos. In de mate dat het

eerste onderdeel al niet onontvankelijk zou zijn bij gebrek aan enig belang is het minstens kennelijk ongegrond.

De eerste tussenkomende partij meent verder dat het tweede middelenonderdeel niet ontvankelijk is geformuleerd. De verzoekende partij laat eveneens na om concreet toe te lichten welke bezwaren de verwerende partij niet heeft beantwoord.

De verwerende partij gaat volgens de eerste tussenkomende partij uitgebreid in op de beoordeling van het eerste en zesde bezwaar over de functionele inpasbaarheid. De verzoekende partij gaat hier zonder meer aan voorbij. Onder de weerlegging van het vierde en het zevende bezwaar wordt dan weer ingegaan op de visuele inpasbaarheid van de aanvraag. De eerste tussenkomende partij verduidelijkt dat het GRUP wordt verondersteld de goede ruimtelijke ordening binnen zijn bestemmingsgebied vast te leggen zodat de verenigbaarheid met het GRUP Parkbos principieel de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening veronderstelt. De eerste tussenkomende partij beschrijft uitvoerig de relevante bepalingen van het GRUP Parkbos en besluit dat de aanleg van nieuwe weginfrastructuur voor voet- en fietswegen toegelaten is. De verzoekende partij verliest de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening uit het oog waarin de verschijningsvorm en de ruimtelijke inpasbaarheid van de aangevraagde bruggen wordt beoordeeld.

4.

De partijen voegen niets wezenlijks meer toe.

Beoordeling door de Raad

1.

In haar eerste middelenonderdeel bekritiseert de verzoekende partij onterecht de onverenigbaarheid van de aanvraag met de gewestplanbestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Zoals de verwerende en de eerste tussenkomende partij opmerken zijn de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, voor het gedeelte dat onder het bestemmingsgebied valt van het GRUP Parkbos, sinds de inwerkingtreding daarvan op 16 augustus 2010 opgeheven. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing diende de verwerende partij de overeenstemming van de aanvraag dan ook niet meer te toetsen aan de bepalingen van het Inrichtingsbesluit. In de mate dat de verzoekende partij haar eerste middelenonderdeel steunt op een schending van de voorschriften van het gewestplan mist haar uiteenzetting een juridische grondslag.

Voor zover de verzoekende partij in haar eerste middelenonderdeel nog de schending aanvoert van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit, volstaat ook hier de vaststelling dat het onderdeel op dit punt eveneens een juridische grondslag ontbreekt.

Artikel 4.4.7/1 VCRO, ingevoegd met het decreet van 11 mei 2012, bepaalt immers dat “bij de beoordeling van aanvragen voor een stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsaanvragen geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen”.

Artikel 20 van het Inrichtingsbesluit werd vervolgens door artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2012 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7 en artikel 4.7.1, §2, tweede lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester uitdrukkelijk opgeheven. De verwerende partij diende de aanvraag

bijgevolg niet te toetsen aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 20 van het Inrichtingsbesluit, zodat een schending van die bepaling niet voorligt.

2.

In het tweede en deels het eerste onderdeel bekritiseert de verzoekende partij nog de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening en de beoordeling daarvan door de verwerende partij.

De verzoekende partij stelt dat de aanvraag *“niet verenigbaar is... met de goede plaatselijke ordening”*, en *“niet functioneel inpasbaar is in de omgeving van het parkbos en de kastelensite”*. De verzoekende partij besluit dat het project de natuurrijke en open omgeving ook landschappelijk zal versnipperen, waarbij het volgens haar *“geen betoog hoeft”* dat de oprichting van de twee betonnen fietsbruggen een zeer belangrijke visuele vervuiling van het gebied met zich zal meebrengen.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid die inzake de goede ruimtelijke ordening beschikt over een discretionaire bevoegdheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is de Raad enkel bevoegd om na te gaan of de vergunningverlenende overheid de haar toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan rechtmatig en in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij beperkt zich in essentie tot niet ontvankelijke opportuïteïtskritiek en uit voornamelijk een andere mening over de goede ruimtelijke ordening dan de verwerende partij in de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont daarmee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing op het vlak van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij streeft een nieuwe inhoudelijke beoordeling door de Raad na, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Het tweede middel wordt verworpen.

D. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de stedenbouwkundige voorschriften van het GRUP Parkbos, van artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, a) VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning (Dossiersamenstellingsbesluit).

De verzoekende partij licht in een eerste onderdeel toe dat het voorwerp van de bestreden beslissing gelegen is in woongebied, natuurgebied en kasteelparkgebied, met overdruk groenpool Parkbos, dreef en kunstwerken. Zij meent dat de vergunde bruggen en fietspaden volgens de bestemmingsvoorschriften van het GRUP niet passen in het Kasteelparkgebied. De vergunde brug over de ringvaart/R4 schaadt de landschappelijke en ecologische functie van het kasteelpark. Enkel zacht recreatief medegebruik kan volgens de verzoekende partij worden toegestaan. Het bouwen van een stalen brug past daar niet onder. Het voorwerp van de aanvraag is volgens de

verzoekende partij geen op grond van artikel 4 GRUP vergunbare constructie. De overdruk kunstwerken doet daaraan geen afbreuk.

In een tweede onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat er geen reconversieplan bij de aanvraag werd gevoegd, hoewel artikel 4 van het GRUP Parkbos dit vereist. Aangezien de voorschriften van het GRUP bindend zijn, kon hier niet van worden afgeweken. De verzoekende partij meent dat het gebrek aan reconversierapport de verwerende partij heeft belet om met kennis van zaken te oordelen over de vergunningsaanvraag.

2.

De verwerende partij antwoordt dat binnen de kasteelparkgebieden, naast het aanleggen van nieuwe voetwegen, nieuwe fietswegen, nieuwe ruiterspaden en een nieuwe rechtstreekse ontsluiting van de projectzone voor kantoorachtigen naar N43, het herstellen, het aanleggen of verplaatsen van bestaande openbare wegen en nutsleidingen toegelaten zijn voor zover dit de bestaande landschapswaarden en de potenties voor bosontwikkeling in het gebied niet in het gedrang brengt. Verwijzend naar de bestreden beslissing stelt zij dat de verzoekende partij enige strijdigheid met dit voorschrift niet aantoont.

Op het tweede middenonderdeel antwoordt de verwerende partij dat een reconversierapport enkel vereist is indien de aanvraag betrekking heeft op het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning of attest voor functiewijziging van de gebouwen, verbouwingen, uitbreidingen, nieuwbouw of aanpassingen in het kader van de recreatieve infrastructuur (Maaltepark en Boeregem). Dit geldt zowel voor het geheel als voor de verschillende onderdelen van de gebouwen. De verwerende partij besluit dat in de bestreden beslissing dan ook terecht wordt voorgehouden dat een reconversierapport niet vereist is bij voorliggende aanvraag.

3.

De eerste tussenkomende partij verwijst voor de beantwoording van het eerste onderdeel naar haar uiteenzetting bij het tweede middel en besluit net zoals de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoont dat het voorwerp van de aanvraag niet in overeenstemming is met het GRUP Parkbos. De verzoekende partij uit eerder kritiek op de planologische keuzes van het GRUP.

Met betrekking tot het tweede onderdeel legt de eerste tussenkomende partij uit dat het niet duidelijk is welk belang de verzoekende partij heeft bij het onderdeel zodat het niet ontvankelijk is. Verder benadrukt zij dat het bezwaar van de verzoekende partij waarin die een gelijkaardige argumentatie opwierp door de verwerende partij reeds ongegrond werd bevonden op grond van de overweging dat er geen werken worden uitgevoerd aan gebouwen. De eerste tussenkomende partij meent dan ook dat de verzoekende partij niet aantoont dat een reconversierapport vereist zou zijn. Bovendien verduidelijkt zij dat een reconversierapport louter informatief is en niet op straffe van onvolledigheid is voorgeschreven.

Tot slot merkt de eerste tussenkomende partij op dat de verzoekende partij louter poneert dat wegens gebrek aan een reconversierapport de verwerende partij niet met kennis van zaken heeft kunnen beslissen, maar nalaat te verduidelijken hoe de verwerende partij dan wel heeft gedwaald bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.

De partijen voegen niets wezenlijks meer toe.

Beoordeling door de Raad

1.

In het eerste onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de verenigbaarheid van de aanvraag met de bestemmingsvoorschriften van het GRUP Parkbos, en meer bepaald het bestemmingsvoorschrift 'Kasteelparkgebied'.

Uit de niet betwiste gegevens van het dossier blijkt dat de aanvraag betrekking heeft op de aanleg van fietsers- en voetgangersbruggen over de Ringvaart/R4 en de E40, met omgevingsaanleg en het aanleggen van een fietspad op de oude spoorwegbedding tussen de Rijvisschestraat en de E40. Het wordt evenmin betwist dat de brug over de Ringvaart/R4 met aanloophelling deels gelegen is in 'Kasteelparkgebied' met overdruk 'Groenpool Parkbos', 'Dreef' en 'Kunstwerken'.

Artikel 4 'Kasteelparkgebied' van de stedenbouwkundige voorschriften van het GRUP Parkbos bepaalt:

“ ...

Artikel 4 : Kasteelparkgebied

Het gebied behoort tot de bestemmingscategorie 'overig groen'

Deze gebieden zijn bestemd voor het behoud, het herstel en de ontwikkeling van de landschappelijke, cultuurhistorische en ecologische waarde.

Park

Het park moet zodanig worden ingericht dat het zijn ecologische, landschappelijke en sociale functie blijvend kan vervullen, hetzij als privé-park, hetzij als openbaar park, en dat de karakteristieken van de kasteelparktuinen en de omgevende landschappen behouden blijven.

Zacht recreatief medegebruik (wandelen, fietsen, paardrijden, ...) van het park zijn toelaatbaar voor zover deze de functie als kasteelpark niet schaden.

Naast de mogelijkheden vermeld in artikel 1, zijn binnen de kasteelparkgebieden en met betrekking tot de parken volgende werken, handelingen, voorzieningen, inrichtingen en functiewijzigingen in het kader van de hoofdfunctie - waarvoor volgens artikel 4.2.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening een stedenbouwkundige vergunning vereist is - vergunbaar:

- *de aanleg, het verharderen of vernieuwen van paden en terrassen; nieuwe verhardingen worden gerealiseerd in een duurzame verharding van natuursteen, gebakken klinkers of een losse verharding van grind of dolomiet;*

“ ...”

Artikel 1 'Groenpool Parkbos' bepaalt onder meer:

“ ...

Artikel 1: Groenpool Parkbos

Deze overdruk heeft geen eigen bestemmingscategorie, maar volgt de bestemmingscategorie van de grondkleur

Artikel 1.1

“ ...”

In de groenpool zijn volgende werken, handelingen, voorzieningen, inrichtingen en functiewijzigingen - waarvoor volgens artikel 4.2.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening een stedenbouwkundige vergunning vereist is - vergunbaar:

...

Het bestaande openbaar domein onder de vorm van straten, fietspaden, voetwegen, parkeerterreinen, en dergelijke kan geoptimaliseerd worden binnen alle bestemmingen. Nieuwe weginfrastructuur aanleggen en het verbreden van het wegdek is verboden, met uitzondering van/voor:

- *nieuwe voetwegen*
- *nieuwe fietswegen*
- *nieuwe ruiterspaden*

..."

Artikel 1.2 'Dreef' en artikel 1.6 'Kunstwerken', luiden:

"...

Art. 1.2 Dreef

Symbolische aanduiding in overdruk

Dreven worden uitgebouwd met symmetrisch en uniform aangeplante bomen aan weerszijden van de wegzate, tenzij de plaatselijke situatie of de bestaande bebouwing dit verhindert.

Modaliteiten:

...

Art. 1.6 Kunstwerken

Symbolische aanduiding in overdruk

Op het grafisch plan staan in overdruk twee te realiseren kunstwerken aangegeven. Het kan gaan om bruggen en/of tunnels over en/of onder E40 en ringvaart op de voormalige spoorwegbedding. Zij realiseren de verbinding voor langzaam verkeer tussen de gemeente De Pinte, de groenpool Parkbos en de stad Gent.

..."

2.

Uit de voorgaande bepalingen volgt dat het Kasteelparkgebied bestemd is voor het behoud, het herstel en de ontwikkeling van de landschappelijke, cultuurhistorische en ecologische waarde. Het park moet zodanig worden ingericht dat het zijn ecologische, landschappelijke en sociale functie blijvend kan vervullen, hetzij als privé-park, hetzij als openbaar park, en dat de karakteristieken van de kasteelparktuinen en de omgevende landschappen behouden blijven. Zacht recreatief medegebruik (wandelen, fietsen, paardrijden, ...) van het park is toelaatbaar voor zover deze de functie als kasteelpark niet schaadt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de op te richten bruggen geen volgens artikel 4 toegelaten constructies zijn, gaat zij voorbij aan het gegeven dat artikel 4 GRUP uitdrukkelijk voorschrijft dat ook 'de mogelijkheden vermeld in artikel 1' zijn toegelaten. Hieruit volgt dat binnen het bestemmingsgebied Kasteelparkgebied met overdruk 'Groenpool Parkbos' naast de in artikel 4 vermelde stedenbouwkundige handelingen ook het aanleggen van nieuwe weginfrastructuur en het verbreden van het wegdek voor nieuwe voetwegen en nieuwe fietswegen is toegelaten. Eveneens zijn de op het grafisch plan in overdruk aangegeven 'Kunstwerken' toegelaten binnen het Kasteelparkgebied. Het GRUP verduidelijkt dat het gaat om bruggen en/of tunnels over en/of onder de E40 en de Ringvaart op de voormalige spoorwegbedding en dit ter realisatie van de

verbinding voor langzaam verkeer tussen de gemeente De Pinte, de groenpool Parkbos en de stad Gent.

De verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig meer betwisten dat het voorwerp van de aanvraag, en meer bepaald de twee op te richten fietsers- en voetgangersbruggen in overeenstemming is met het bestemmingsvoorschrift Kasteelparkgebied aangezien, zoals de verzoekende partij overigens zelf erkent, de oprichting van de bruggen als 'Kunstwerken' reeds uitdrukkelijk in overdruk op het grafisch plan is opgenomen. Bovendien en dit louter ten overvloede merkt de Raad op dat uit het grafisch plan van het GRUP duidelijk blijkt dat de fietsers- en voetgangersbrug boven de E40 niet gelegen is in het Kasteelparkgebied maar wel (deels) in natuurgebied, zodat de argumentatie van de verzoekende partij, minstens voor wat die brug betreft, een feitelijke grondslag ontbreekt.

Evenmin verdient het betoog van de verzoekende partij bijval waar zij stelt dat de aanvraag niet vergunbaar is omdat de brug over de Ringvaart/R4 de landschappelijke en ecologische functie van het kasteelpark schaadt en de bouw van "een mastodont van een brug" de karakteristieken van de kasteelparktuinen schaadt. De verzoekende partij uit niet meer dan een eigen en andere mening dan de verwerende partij. De argumentatie van de verzoekende partij beperkt zich op dit punt tot een loutere opportunitetskritiek waarmee de Raad geen rekening kan of mag houden.

Het middenonderdeel wordt verworpen.

3.

De eerste tussenkomende partij betwist de ontvankelijkheid van het tweede onderdeel aangezien "het niet valt in te zien welk belang de verzoekende partij kan nastreven" met het middenonderdeel.

Wanneer een partij een exceptie betreffende de ontvankelijkheid van een middel, dan wel een onderdeel daarvan wil opwerpen dan dient zij aan de hand van concrete feitelijke vaststellingen en van de juridische gevolgen die zij uit vermelde feitelijke gegevens meent te kunnen afleiden, concreet aan te duiden waarom zij meent dat het betrokken middenonderdeel onontvankelijk zou zijn. De eerder vrijblijvende opmerking van de eerste tussenkomende partij kan niet aangemerkt worden als een exceptie in de strikte zin van het woord. Een onduidelijke exceptie laat, evenmin als een onduidelijk middel, een beoordeling toe door de Raad.

4.

Artikel 4 van het GRUP Parkbos bepaalt dat een reconversierapport dient opgemaakt te worden bij elke aanvraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning of attest voor functiewijziging van de gebouwen, verbouwingen, uitbreidingen, nieuwbouw (in het geval van het kasteeldomein Scheldevelde) of aanpassingen in het kader van recreatieve infrastructuur (Maaltepark en Boeregem). Dit geldt zowel voor het geheel als voor de verschillende onderdelen van de gebouwen.

De partijen betwisten niet dat er geen reconversieplan bij de aanvraag werd gevoegd. In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij hierover en dit ter beantwoording van een bezwaar:

"Een reconversierapport is niet vereist bij voorliggende aanvraag, vermits er geen werken worden uitgevoerd aan bestaande gebouwen of nieuwe gebouwen worden opgericht, noch aanpassingen aan de recreatieve infrastructuur in het Maaltepark omvatten".

De bestreden beslissing bevat aldus uitdrukkelijk de overwegingen op grond waarvan de verwerende partij besluit dat een reconversierapport niet bij de aanvraag gevoegd diende te worden. Deze motivering komt de Raad niet als onjuist dan wel kennelijk onredelijk over.

De verzoekende partij stelt hierover enkel dat de onvolledigheid van het bouwdoosier de verwerende partij heeft belet om met kennis van zaken te beslissen. De verzoekende partij beperkt zich op dit punt enkel tot de loutere stelling dat de reconversiestudie “*essentiële informatie*” bevat zoals de effecten van het project op de omgeving, zonder daarbij te verduidelijken in welke mate het ontbreken van een reconversierapport de verwerende partij heeft verhinderd om met kennis van zaken over het dossier te oordelen.

Het tweede middelenonderdeel wordt verworpen.

Het middel wordt verworpen.

E. Vierde middel

Standpunt van de partijen

1.

In het vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1.2.1, §2 en 4.3.2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna DABM), van bijlage II en III van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage (hierna: project-m.e.r.-besluit), van artikel 4.7.26/1, §1 VCRO, van de artikelen 8 en 16 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: Decreet Natuurbehoud), van artikel 10 en bijlage I van het besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 met betrekking tot soortenbescherming en soortenbeheer (hierna: Soortenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet in een eerste onderdeel uiteen dat het voorwerp van de aanvraag geen stadsontwikkelingsproject is, maar wel valt onder bijlage II, 10, e) ‘aanleg van verharde wegen die over een ononderbroken lengte van 1 km of meer in een bijzonder beschermd gebied zijn gelegen’ dan wel bijlage III, 10, e) ‘aanleg van wegen (projecten die niet onder bijlage I of II vallen). Het voorwerp van de aanvraag betreft de oprichting van een fietspad over een afstand van meer dan 1 km.

De verzoekende partij meent dat het niet juist is te stellen dat het aangevraagde project enkel een wijziging of uitbreiding betreft van een project waarvoor reeds een vergunning is afgegeven. Verwijzend naar de handleiding van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie merkt de verzoekende partij op dat de verlenging, verbreding en verlegging van een bestaande weg beschouwd wordt als ‘de aanleg van wegen’ zelf en niet valt onder de wijzigingsrubrieken. Bovendien verleent de beslissing van 12 februari 2015 enkel een vergunning voor de realisatie van de brug over de R4/Ringvaart en niet voor de brug over de E40. Aangezien die laatste vergunning nog niet werd uitgevoerd is er evenmin sprake van ‘een bestaande weg’. De verzoekende partij besluit dat een project-MER, minstens een screeningsnota diende te worden opgemaakt.

In een tweede onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de bij de aanvraag gevoegde m.e.r.-screeningsnota en meent dat indien die correct is opgesteld, een toetsing aan bijlage II DABM noodzakelijk is. Uit die toets zou blijken dat er wel aanzienlijke milieugevolgen zijn. De verzoekende

partij beschrijft uitvoerig het voorwerp van de aanvraag en stelt dat er negen effectengroepen moeten worden afgetoetst en het beoordelen van effecten steeds vanuit het standpunt van de fauna en flora, landschap en mens moet worden benaderd. Dit is niet het geval. Bijkomende wegverharding, het installeren van straatverlichting, het vellen van bomen en de aanplant van nieuwe bomen zal volgens de verzoekende partij aanzienlijke gevolgen met zich meebrengen voor de vogelpopulatie en de waterhuishouding in het Parkbos.

Verder stelt de verzoekende partij dat het project volgens het GRUP Parkbos betrekking heeft op natuurgebied dat bestaat uit een grote variatie aan waardevolle vegetatie. Het gebied langs de E40 dient volgens de verzoekende partij getypeerd te worden als moeras waarin men de volgende planten kan waarnemen: moerasspiraea, moerasbastardwerk, kattestaart, gele lis, moerasrolklaver, watermunt, zeggroene rus, wederik en verschillende zeggesoorten. Zowel parkgebied als moerassen en historisch permanente graslanden zijn volgens artikel 7 van het Natuurbesluit in alle gewestplanbestemmingen verboden te wijzigen vegetatie. Het project verstoort verschillende ecosystemen van het natuurgebied waaronder het verblijf van talrijke vogelsoorten.

In een derde onderdeel licht de verzoekende partij toe dat de bestreden beslissing niet voldoende ingaat op de in het parkbos aanwezige beschermde diersoorten en verwijst naar de nieuwsbrief van het Parkbos waarin de aanwezigheid van roeken wordt aangekondigd. Roeken vallen volgens Bijlage 1 Natuurbesluit onder te beschermen vogelsoorten van categorie 2. De bestreden beslissing bevat geen enkele motivering over de aanwezige vogelsoorten in het parkbos.

2.

De verwerende partij antwoordt dat zij in de bestreden beslissing niet stelt dat het aangevraagde project een stadsontwikkelingsproject is, maar enkel besluit dat de aanvraag betrekking heeft op een project dat een wijziging uitmaakt van een project uit bijlage I, II of III van het project-m.e.r.-besluit. Het vergunde project betreft de aanleg van een fietsers- en voetgangersbrug en een fietspad. De door de verzoekende partij aangehaalde bijlage II, 10 e) gaat over een openbare weg bestemd voor gemotoriseerd verkeer en dus niet over 'een trage weg' voor fietsers en ruiters. Enkel 'snelle wegen' voor gemotoriseerd verkeer vallen onder de bijlagen van het project-m.e.r.-besluit.

Met betrekking tot het tweede onderdeel stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij ten onrechte beweert dat de screeningsnota onvolledig is en de beweerde hinder niet aannemelijk maakt. De screeningsnota vermeldt zowel het Maaltebruggepark als de Kastelensite beschermd bij ministerieel besluit van 6 mei 2010. Wat de brughelling in het natuurgebied Rijnvissche betreft merkt de verwerende partij op dat dit in nauw overleg met het agentschap voor Natuur en Bos werd besproken en uitgewerkt.

De verwerende partij licht bij het derde middelonderdeel toe dat het agentschap voor Natuur en Bos gunstig adviseerde en in haar advies verwijst naar de aanwezige beschermde vogelsoorten. Net daarom vermeldt het advies dat men bij de uitvoering van de werken in de periode van 1 maart tot 1 juli zich ervan moet vergewissen dat geen nesten worden beschadigd, weggenomen of vernield worden. De verwerende partij besluit dan ook dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat er bijkomend aandacht diende besteed te worden aan de beschermde soorten in het Parkbos. De verzoekende partij maakt niet eens aannemelijk dat er sprake zou zijn van schade aan een beschermde diersoort.

3.

De eerste tussenkomende partij legt uit dat de argumentatie dat het voorwerp van de aanvraag al dan niet zou gaan om een stadsontwikkelingsproject niet dienstig is aangezien de bestreden beslissing daarvan geen melding maakt. Zij ziet bovendien niet in wat het belang van de verzoekende partij is bij dit middelonderdeel. Zowel de vaststelling dat het project valt onder rubriek

10, e) aanleg van wegen als onder de wijzigingscategorie hebben tot gevolg dat een screening moet worden uitgevoerd. Zich eveneens steunend op de handleiding van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie verduidelijkt de eerste tussenkomende partij dat er geen sprake is van 'de aanleg van wegen'. De weg wordt niet gebruikt door gemotoriseerd verkeer en er is evenmin een aanleg van een verharde weg over een ononderbroken lengte van 1 km of meer in een bijzonder beschermd gebied.

Het tweede middelenonderdeel ontwikkelt volgens de eerste tussenkomende partij enkel inhoudelijke opportuiniteitskritieken op de screeningsnota. De verwerende partij heeft met kennis van zaken kunnen oordelen, wat niet wordt betwist door de verzoekende partij. De eerste tussenkomende partij benadrukt dat bij de vergunningsaanvraag een startnota en een projectnota werden gevoegd die eveneens ingaan op "fauna en flora", "landschap" en "de mens". De verzoekende partij toont niet aan dat er zonder kennis van zaken werd beslist. Aan de screeningsnota werd een kaartenbundel gevoegd met aanduiding van de beschermde landschappen en monumenten, de inventaris Bouwkundig Erfgoed, de watertoetsproblematiek, de biologische waarderingskaart en een 49 pagina tellende startnota en een 12 bladzijden tellende projectnota. De eerste tussenkomende partij verwijst naar de weerlegging van de bezwaren in de bestreden beslissing en stelt dat de verwerende partij met kennis van zaken heeft beslist. De verzoekende partij laat de motivering ter zake buiten beschouwing.

De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een historisch permanent grasland dan wel moeras. Zij diende in haar verzoekschrift zelf uiteen te zetten waarom zij meent dat dit wel het geval is. De verzoekende partij poneert volgens de eerste tussenkomende partij niet ernstig dat er sprake is van een moerasgebied en een historisch permanent grasland.

Het derde onderdeel steunt volgens de eerste tussenkomende partij op onbetrouwbare feitelijke gegevens, met name de nieuwsbrief waar de verzoekende partij naar verwijst. In de mate dat die informatie al betrouwbaar zou zijn heeft zij geen betrekking op het Parkbos als zodanig. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de aanwezige vogelsoort schade zou ondervinden.

4.

De partijen voegen niets wezenlijks meer toe.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij voert in het eerste en het tweede onderdeel in essentie aan dat de bestreden beslissing de regelgeving inzake de project-m.e.r.-screening schendt.

Artikel 4.3.3, §2 DABM, zoals van toepassing op de bestreden beslissing bepaalt:

“ ...

§ 2. In de gevallen, vermeld in artikel 4.3.2, § 2bis en § 3bis, waarvoor een project-m.e.r.-screeningsnota werd opgesteld, neemt de overheid die beslist over de ontvankelijkheid en volledigheid van de vergunningsaanvraag, een beslissing of er een project-MER moet worden opgesteld. Zij doet dat op het ogenblik van en als onderdeel van de beslissing over de ontvankelijkheid en volledigheid van de vergunningsaanvraag. De beslissing dat al dan niet een project-MER moet worden opgesteld, wordt ter beschikking van het publiek gesteld op de wijze, bepaald door de Vlaamse Regering. De Vlaamse Regering kan verder inzake de project-m.e.r.-screening nadere regels vaststellen en kan de vorm en de inhoudelijke elementen van de project-m.e.r.-screeningsnota bepalen.

...”

Artikel 4.7.26/1 VCRO zoals het gold ten tijde van de vergunningsaanvraag bepaalt:

“ ...

§ 1. Als de vergunningsaanvraag een project-m.e.r.-screeningsnota als vermeld in artikel 4.3.3, § 2, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, omvat, onderzoekt het vergunningverlenende bestuursorgaan of zijn gemachtigde, die nota en neemt een beslissing of er een milieueffectrapport over het project moet worden opgesteld.

§ 2. Er hoeft geen milieueffectrapport over het project te worden opgesteld als het vergunningverlenende bestuursorgaan of zijn gemachtigde oordeelt dat : 1) een toetsing aan de criteria van bijlage II van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, uitwijst dat het voorgenomen project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu en een project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten ; of 2) vroeger al een plan-MER werd goedgekeurd betreffende een plan of programma waarin een project met vergelijkbare effecten beoordeeld werd of een project-MER werd goedgekeurd betreffende een project waarvan het voorgenomen initiatief een herhaling, voortzetting of alternatief is, en een nieuw project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten.

...”

Uit deze bepalingen volgt dat een initiatiefnemer, in de gevallen vermeld in bijlage III van het project-MER besluit, een project-m.e.r.-screeningsnota bij de vergunningsaanvraag kan voegen, waarbij hij ofwel aantoont dat 1) er geen aanzienlijke milieueffecten verbonden zijn aan de uitvoering van zijn project, ofwel 2) er vroeger een project-MER werd goedgekeurd betreffende een project waarvan het voorgenomen initiatief een herhaling, voortzetting of alternatief is, en een nieuw project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of aanvullende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten.

Het komt vervolgens toe aan de overheid die beslist over de ontvankelijkheid en volledigheid van de aanvraag om een screeningsbeslissing te nemen, dit is een beslissing of er al dan niet een project-MER moet worden opgesteld. Een uitzondering op deze regeling bestaat wanneer de overheid die beslist over de ontvankelijkheid en volledigheid van de aanvraag hierover geen uitspraak doet binnen de decretaal opgelegde termijn. In dat geval doet de vergunningverlenende overheid uitdrukkelijk uitspraak in haar beslissing of er een milieueffectrapport over het project moet worden opgesteld. Zo ja, dan weigert zij de aangevraagde vergunning toe te kennen. Die overheid dient bij die beoordeling de criteria te hanteren van bijlage II van het DABM, die het afwegingskader vormen bij het nemen van een screeningsbeslissing.

Het vergunningverlenend bestuursorgaan kan beslissen dat er geen milieueffectrapport over het aangevraagd project moet worden opgesteld indien een toetsing aan de criteria van bijlage II DABM uitwijst dat het project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu en een project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten, of, indien er vroeger al een plan-MER werd goedgekeurd betreffende een plan of programma waarin een project met vergelijkbare effecten beoordeeld werd of een project-MER werd goedgekeurd betreffende een project waarvan het voorgenomen initiatief een herhaling, voortzetting of alternatief is, en een nieuw project-MER redelijkerwijze geen nieuwe of bijkomende gegevens over aanzienlijke milieueffecten kan bevatten.

2.

Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Daarenboven vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat het vergunningverlenend bestuur bij de feitenvinding slechts na een zorgvuldig onderzoek en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing neemt.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient de verwerende partij de redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

3.

De verzoekende partij houdt in het eerste onderdeel voor dat het aangevraagde project geen 'stadsontwikkelingsproject' betreft, maar wel de aanleg van wegen in de zin van bijlage II van het project-m.e.r.-besluit.

De aanvraag bevat een project-m.e.r.-screeningsnota. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het project voorkomt op de lijst van bijlage III van het project-m.e.r.-besluit, met name onder de rubriek 13 'wijziging of uitbreiding van projecten van bijlage I, II of III waarvoor reeds een vergunning is afgegeven en die zijn of worden uitgevoerd'.

Samen met de verwerende en de eerste tussenkomende partij dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze het project kwalificeert als een 'stadsontwikkelingsproject' zodat het eerste middenonderdeel op dit punt feitelijke grondslag mist. Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt evenwel duidelijk dat zij aanvoert dat de aanvraag betrekking heeft op een project in de zin van bijlage II van het project-m.e.r.-besluit, met name de aanleg van wegen, zodat de Raad dit ten gronde onderzoekt.

Bijlage II, rubriek 10 e) van het project-m.e.r.-besluit bepaalt:

"Infrastructuurprojecten

...

e)

- Aanleg van wegen met 4 of meer rijstroken over een lengte van 1 km tot 10 km.*
- Aanleg van wegen met 2 of meer rijstroken over een lengte van 10 km of meer.*
- Aanleg van verharde wegen die over een ononderbroken lengte van 1 km of meer in een bijzonder beschermd gebied zijn gelegen."*

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat het aangevraagde project onder bijlage II van het project-m.e.r.-besluit valt en de aanvrager zodoende een ontheffing tot de opmaak van een project-MER diende te bekomen. Samen met de eerste tussenkomende partij stelt de Raad vast dat de argumentatie van de verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van de voormelde bepaling. Zo wijst de verzoekende partij erop dat het project de aanleg van een fietspad betreft over een lengte van meer dan een kilometer en het project deels het in het grafisch plan aangegeven natuurgebied doorkruist, wat een bijzonder beschermd gebied is.

Anders dan wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen volstaat het loutere feit dat een verharde weg van meer dan een kilometer lang een bijzonder beschermd gebied zoals bepaald in 1, 4°, d. van het project-m.e.r.-besluit doorkruist op zich niet om onder de toepassing van rubriek 10, e) van bijlage II te vallen. Rubriek 10, e), derde lid van bijlage II van het project-m.e.r.-besluit heeft, zoals in de huidige zaak, slechts betrekking op de aanleg van verharde wegen die minstens over een ononderbroken lengte van één kilometer gelegen zijn in een bijzonder beschermd gebied.

Deze bepaling is voldoende duidelijk en behoeft geen interpretatie. De verzoekende partij toont niet aan dat het project onder bijlage II van het project-m.e.r.-besluit valt.

4.

Ondergeschikt stelt de verzoekende partij dat het aangevraagde project minstens kwalificeert als 'de aanleg van wegen' in de zin van bijlage III, 10, e) van het project-m.e.r.-besluit en dit als zodanig in de screeningsnota vermeld diende te worden.

Onverminderd de vraag of het vergunde project betrekking heeft op 'de aanleg van wegen' in de zin van bijlage III, 10 e) van het project-m.e.r.-besluit oordeelt de Raad samen met de eerste tussenkomende partij dat de verzoekende partij geen belang aan toont bij dit onderdeel van het middel. De gebeurlijke vaststelling dat het vergunde project als 'de aanleg van wegen' in de zin van bijlage III, 10, e) moet worden beschouwd, heeft louter tot gevolg dat een screeningsnota bij de aanvraag dient te worden gevoegd. Het wordt niet betwist dat de aanvraag een project-m.e.r.-screeningsnota bevat. De vernietiging van de bestreden beslissing op grond van dit middelenonderdeel kan de verzoekende partij dan ook geen rechtstreeks voordeel, verbonden aan het verdwijnen van de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer, opleveren.

5.

In het tweede middelenonderdeel bekritiseert de verzoekende partij de deugdelijkheid van de screeningsnota.

De verzoekende partij werpt op dat uit de screeningsnota niet afdoende blijkt of met alle criteria die bepaald zijn in bijlage II DABM rekening is gehouden. De verzoekende partij doet in dit onderdeel niet meer dan het omschrijven van de aanvraag om vervolgens te stellen dat het vergunde project aanzienlijke gevolgen met zich zal brengen voor de planten, de dieren en de diverse ecosystemen in het parkbos. De verzoekende partij uit hiermee enkel een eigen mening en haar kritiek betreft op dit punt louter niet ontvankelijke opportunistiekritiek waarmee de Raad geen rekening kan of mag houden.

Evenmin volgt de Raad de verzoekende partij in de mate dat zij aanvoert dat bepaalde effectengroepen "direct ruimtebeslag", "geluidsverstoring", "trillingshinder", "luchtverontreiniging", "stralingshinder", "visuele verstoring", "verstoring van hydrologisch en hydraulisch systeem", "wijziging van verbindingen" en "slachtoffers door ongevallen" niet werden onderzocht in de screeningsnota. Uit de screeningsnota blijkt in tegendeel dat de aanvrager onder punten 10 tot en met 13 onder meer ingaat op de mogelijke impact van het project op het vlak van geluid- en trillingshinder, licht en stralingen, de effecten op het watersysteem, de vervoerbewegingen, de effecten op het landschap en onroerend erfgoed.

Het louter stellen dat er "bijkomende wegverhardingen" worden aangelegd, straatverlichting wordt geïnstalleerd en een groot aantal bomen wordt geveld en dit alles "grote gevolgen (heeft) voor de vogelpopulatie en de waterhuishouding in het Parkbos", maakt niet aannemelijk dat de milieugevolgen van het project aanzienlijk kunnen zijn en dat een project-MER moet worden opgesteld.

Verder verwijst de verzoekende partij naar het natuurgebied Rijvissche en stelt onterecht dat het gebied langs de E40 getypeerd wordt als moeras en historisch permanent grasland waarvan het wijzigen verboden is volgens artikel 7 van het Natuurbesluit. Nazicht van de biologische waarderingskaart, versie 2, zoals deze te consulteren is op Geopunt leert dat er alvast volgens de aangeduide karteringseenheden geen sprake is van een moeras dan wel van een historisch permanent grasland. De screeningsnota luidt in dit verband dan ook geheel terecht dat "*Er in het projectgebied geen verboden te wijzigen vegetaties (zijn) volgens de biologische*

*waarderingsskaart*⁸. De verzoekende partij toont de onjuistheid van deze vaststelling niet aan en beperkt zich tot een blote bewering.

6.

Het besluit van het voorgaande is dat de verzoekende partij niet aantoont dat de beoordeling van de verwerende partij dat het project onder bijlage III van het project-m.e.r.-besluit valt, onjuist is. De verzoekende partij toont niet aan dat het project volgens haar dan onder bijlage II of I van het project-m.e.r.-besluit valt. De bespreking van de milieueffecten in de bestreden beslissing zelf en de conclusie van de verwerende partij dat er geen aanzienlijke milieueffecten te verwachten zijn worden overigens op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing de bepalingen inzake m.e.r.-screening schendt.

7.

In een derde onderdeel werpt de verzoekende partij op dat de bestreden beslissing niet voldoende ingaat op de in het parkbos aanwezige beschermde diersoorten en daardoor de artikelen 8 en 16 van het Decreet Natuurbehoud en artikel 10 van het Soortenbesluit schendt.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het Decreet Natuurbehoud is het niet ontvankelijk. De verzoekende partij onderbouwt in de uiteenzetting van haar middel op geen enkele wijze waarom zij deze bepaling geschonden acht. Het is evenwel aan de verzoekende partij om aan te tonen dat de bestreden beslissing een aanzienlijke achteruitgang van de natuurwaarden veroorzaakt in de zin van art 8 Decreet Natuurbehoud en in dat opzicht als een kennelijke schending van het standstillbeginsel te beschouwen is.

Artikel 16 Decreet Natuurbehoud vormt een algemeen toetsingskader voor de bescherming van natuurwaarden en zo de verwerende partij wordt gevat door een vergunningsaanvraag, dient zij er zorg voor te dragen, door het opleggen van voorwaarden of het weigeren van de vergunning, dat er geen vermijdbare schade aan de natuur ontstaat.

In het kader van de natuurtoets bestaat geen specifieke motiveringsplicht. Het feit dat het vergunningverlenende bestuursorgaan bij de beoordeling van de vergunningsaanvraag niet expliciet verwijst naar de natuurtoets maar wel uit de vergunningsbeslissing of de stukken van het administratief dossier blijkt dat er rekening is gehouden met de effecten van de aanvraag op de natuurwaarden, kan in principe volstaan om te voldoen aan de zorgplicht die bestaat in hoofde van de vergunningverlenende overheid.

Artikel 10, §1, eerste lid Soortenbesluit bepaalt als volgt:

“Ten aanzien van specimens van beschermde diersoorten zijn de volgende handelingen verboden:

...

3° het opzettelijk en betekenisvol verstoren, in het bijzonder tijdens de perioden van de voortplanting, de afhankelijkheid van de jongen, de overwintering en tijdens de trek.”

Op grond van artikel 19 van het Soortenbesluit kan het agentschap voor Natuur en Bos onder bepaalde voorwaarden, op basis van een aanvraag, specifieke handelingen toestaan die afwijken van de verbodsbepalingen, vermeld in onderafdeling 1 tot en met 5.

8.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het agentschap voor Natuur en Bos op 8 september 2015 gunstig adviseerde:

“ ...

Uit het dossier blijkt dat er geen vermijdbare schade aan de natuur zal veroorzaakt worden.

Conclusie

Op basis van bovenstaande uiteenzetting stelt het Agentschap voor Natuur en Bos vast dat de bestaande natuurwaarden niet worden geschaad. De aanvraag wordt gunstig geadviseerd.

Alle van nature in het wild levende vogelsoorten zijn beschermd in het Vlaamse gewest op basis van het Soortenbesluit van 15 mei 2009. De bescherming heeft onder meer betrekking op de nesten van vogelsoorten (artikel 14 van het Soortenbesluit). Bij het uitvoeren van werken in de periode 1 maart – 1 juli moet men er zich van vergewissen dat geen nesten van beschermde vogelsoorten beschadigd, weggenomen of vernield worden. Als nesten in het gedrang komen dient u contact op te nemen met het Agentschap voor Natuur en Bos.

...”

Uit dit advies blijkt dat het agentschap voor Natuur en Bos geen melding maakt van de aanwezigheid van exemplaren van beschermde soorten in het projectgebied. Zij merkt louter voor de volledigheid op dat alle in het wild levende vogelsoorten beschermd zijn en dat indien er nesten aanwezig zouden zijn van beschermde vogelsoorten, die nesten niet mogen worden verstoord.

De verzoekende partij toont naar het oordeel van de Raad niet aan dat er sprake zou zijn van de aanwezigheid van (exemplaren van) een beschermde soort zoals opgenomen in bijlage 1 van het Soortenbesluit. De verzoekende partij stelt enkel dat er roeken aanwezig zouden zijn in het Parkbos en verwijst hiervoor naar de nieuwsbrief van het Parkbos. Onverminderd de vraag of de verwijzing naar deze nieuwsbrief op zich wel kan volstaan om tot de aanwezigheid van (exemplaren van) een beschermde soort in het projectgebied te besluiten, blijkt uit de nieuwsbrief zelf dat dit niet het geval is. De nieuwsbrief spreekt slechts over waarnemingen “in een populierenbos vlakbij het kruispunt van de N60 en de Polderdreef”.

In zoverre de verzoekende partij beweert dat uit de aanwezigheid van roeken automatisch een schending van artikel 10 van het Soortenbesluit volgt, merkt de Raad op dat de loutere aanwezigheid daarvan niet volstaat om aan te nemen dat de verwerende partij een door artikel 10 verboden handeling zouden hebben gesteld. De verzoekende partij brengt geen enkel draagkrachtig gegeven bij waaruit blijkt dat het aangevraagde project een betekenisvolle verstoring van beschermde vogelsoorten kan veroorzaken, noch dat de verwerende partij de implicaties op de beschermde vogelsoorten niet afdoende zou hebben beoordeeld en aldus eveneens artikel 16 Decreet Natuurbehoud zou hebben geschonden.

Het middel wordt verworpen.

F. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het motiveringsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur van de dienst Onroerend erfgoed en van artikel 4.3.3 VCRO.

De verzoekende partij zet uiteen dat agentschap Onroerend Erfgoed twee adviezen heeft uitgebracht. In het advies van 8 september 2015 oordeelt het agentschap gunstig mits de voorwaarde dat streekeigen en gelijkaardige boomsoorten worden aangeplant die aansluiten op de inrichting van de spoorwegberm. Op 22 september 2015 adviseert het agentschap echter enkel "gunstig onverminderd de vondstmelding". De verzoekende partij meent dat beide adviezen tegenstrijdig zijn gemotiveerd aangezien in het eerdere advies wel voorwaarden worden opgelegd, maar in het latere advies niet.

De verzoekende partij wijst er verder op dat het agentschap Onroerend Erfgoed het voorgenomen project dient te toetsen aan het actief- en het passief behoudsbeginsel alsook aan de bepalingen van het individuele beschermingsbesluit van het betrokken onroerend erfgoed. Aangezien dit direct werkende normen zijn, kan de vergunning op grond van artikel 4.3.3 VCRO worden geweigerd. In de adviezen wordt nergens een afweging gemaakt van de impact van de bruggen op het beschermde Maaltekasteel. De verzoekende partij verzoekt de Raad om op grond van artikel 6.4.6, lid 3 Onroerenderfgoeddecreet advies in te winnen bij de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed.

2.

De verwerende partij antwoordt dat het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed wel betrekking heeft op het Maaltebruggepark. Ook in de bestreden beslissing wordt naar dit beschermd monument verwezen. Verder verduidelijkt de verwerende partij dat het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed van 22 september 2015 geen nieuw advies betreft, maar enkel een advies vanuit het Decreet Archeologie. Het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed moet niet worden gevraagd.

3.

De eerste tussenkomende partij legt uit dat er geen sprake is van tegenstrijdige adviezen en de verzoekende partij niet uitlegt hoe dan wel de beweerdte tegenstrijdigheid van de twee adviezen de wettigheid van de bestreden beslissing heeft aangetast. Kritiek op de onregelmatigheid van een advies leidt niet automatisch tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien beoordeelt de verwerende partij de aanvraag wel voldoende beoordeeld op het vlak van het monument en landschap. De kritiek van de verzoekende partij betreft volgens de eerste tussenkomende partij een loutere formele kritiek. De eerste tussenkomende partij verwijst naar de relevante overwegingen in de bestreden beslissing en stelt dat de verzoekende partij die niet bekritiseert.

Bijkomend merkt de eerste tussenkomende partij op dat voor zover het advies niets zou vermelden over het beschermde monument, de verwerende partij daar aan voorbij kan gaan. Ook zij benadrukt dat het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed niet moet worden gevraagd.

4.

De partijen voegen niets wezenlijks meer toe.

Beoordeling door de Raad

De kritiek van de verzoekende partij beperkt zich tot een kritiek op de twee adviezen van het agentschap Onroerend Erfgoed van 8 en 22 september 2015 en betreft op geen enkele wijze enige kritiek op de eventuele onwettigheid van de bestreden beslissing. In de mate dat de verzoekende

partij louter en alleen kritiek uit op de adviezen van het agentschap Onroerend Erfgoed zonder daarbij de wettigheid van de bestreden beslissing te betwisten is het middel onontvankelijk.

De verwerende en de eerste tussenkomende partij voeren bovendien terecht aan dat de twee adviezen van het agentschap Onroerend Erfgoed niet dezelfde lading dekken. Daar waar het voorwaardelijk gunstig advies van 8 september 2015 betrekking heeft op het aspect monumenten en landschappen betreft het advies van 22 september 2015 het aspect archeologie. Enige tegenstrijdigheid kan dan ook niet worden afgeleid uit het gegeven dat dat het advies van 8 september 2015 voorwaarden oplegt terwijl het advies van 22 september 2015 onvoorwaardelijk gunstig is.

Louter ten overvloede kan bovendien worden opgemerkt dat het advies van 8 september 2015 uitdrukkelijk stelt dat *“Deze werken zijn vanuit landschappelijk oogpunt aanvaardbaar, gezien er geen impact op de erfgoedwaarden van het beschermd landschap de ‘Kastelensite’ en het beschermd monument ‘Maaltepark’ wordt verwacht”*. Aldus kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het agentschap het aangevraagde project niet zou hebben afgetoetst aan het beschermde monument ‘Maaltekasteel’.

Gelet op de verwerping van het middel acht de Raad het niet nodig om in toepassing van artikel 6.4.6, derde lid Onroerenderfgoeddecreet advies in te winnen bij de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed.

Het middel wordt verworpen.

G. Zesde middel

Standpunt van de partijen

1.

In het zesde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 en 2 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet uiteen dat het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer van 7 oktober 2015 stelt dat de vergunning verleend kan worden onder voorwaarden. Uit dit advies blijkt evenwel niet dat er toelating verleend zou zijn voor het bouwen binnen de 30 m vrije zone naast de E40. In tegendeel stelt het advies dat de vergunning enkel verleend kan worden onder de bijzondere voorwaarde dat de bouwlijn 30 m buiten de E40 ligt. Bovendien worden de betonnen pijlers binnen de 10 m zone naast de snelweg gebouwd.

2.

De verwerende partij antwoordt dat het Agentschap Wegen en Verkeer de aanvraag eerder ongunstig adviseerde omwille van het feit dat de spiraaltrap zich binnen de 30 m strook bevond van de E40. De huidige aangepaste aanvraag heeft die spiraaltrap 15 m verder verplaatst. Aangezien het agentschap voorwaardelijk gunstig adviseerde, ligt een toelating om binnen de 30 m strook te bouwen voor.

3.

De eerste tussenkomende partij antwoordt dat het advies van het agentschap van 8 oktober 2014 gunstig is alsook het advies van de administrateur generaal van 7 oktober 2016. De stelling dat de steunpilaren binnen de 10 m zone liggen en dus verboden zijn verdient geen bijval aangezien

volgens de eerste tussenkomenende partij dan elke brug of constructie over een snelweg onmogelijk is.

4.

De partijen voegen niets wezenlijks meer toe.

Beoordeling door de Raad

1.

De artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen bepalen:

“Artikel 1.

De vrije stroken beslaan een breedte van dertig meter aan weerszijden van de grens van het domein van de autosnelweg.

Benevens de rijbanen, de stationeerstroken en de als zodanig gerangschikte toegangswegen, omvat het domein van de autosnelweg, gans het Rijksdomein aan weerszijden van de weg, dat met het oog op de behoeften en voor de dienst van de autosnelweg is ingericht.”

“Artikel 2.

Het is verboden in die stroken te bouwen, te herbouwen of bestaande bouwwerken te verbouwen. Dat verbod geldt niet voor instandhoudings- en onderhoudswerken.

Het is verboden in die stroken onwettig opgerichte bouwwerken te handhaven.

Voorbij de tiende meter, gemeten van de grens van het domein van de autosnelweg, kan de wegbeheerder echter afwijkingen van het in het eerste lid gestelde verbod toestaan. Als de wegbeheerder over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsaanvraag een gunstig advies uitbrengt, wordt dat beschouwd als een toegestane afwijking.”

Het koninklijk besluit van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen is genomen ter uitvoering van de wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut van autosnelwegen.

De relevante artikelen van de wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut van autosnelwegen luiden als volgt:

“Artikel 1. De bij deze wet ingestelde regeling is van toepassing op de openbare wegen die de Koning bij de categorie van autosnelwegen indeelt. Onverminderd het bepaalde in artikel 4, §2, dienen de autosnelwegen uitsluitend voor het verkeer van de door de Koning bepaalde motorvoertuigen die er slechts op speciaal daartoe bestemde plaatsen mogen in- en uitrijden. De voor de autosnelwegen dienende stationeerstroken alsmede de door de Koning bepaalde toegangswegen zijn aan dezelfde regeling onderworpen.”

...

“Artikel 10. Met het oog op de instandhouding, de fraaiheid en de berijdbaarheid van de weg, zowel als op de mogelijkheid hem te verbreden, kan de Koning, voor de vrije stroken die Hij bepaalt en waarvan de breedte, te rekenen van de grens van de autosnelweg, niet meer dan 30 meter mag bedragen, verordeningen vaststellen betreffende de bouwwerken, beplantingen, afsluitingen, opslagplaatsen, leidingen, luchtinstallaties, alsmede elke wijziging in het reliëf van de bodem, door afgravings- of aanvullingswerken.”

De parlementaire voorbereidingen verduidelijken over de bouwvrije strook hierover (Memorie van Toelichting, *Parl. St.*, Senaat, 1955-56, nr. 106, 7-8):

“Het onderhavig ontwerp beoogt een dergelijke reservatie, door volgens het tracé der autosnelwegen — met inbegrip van de toegangswegen — een bijzondere last te leggen op de gronden, gelegen binnen een strook van een bepaalde breedte. Die strook omvat niet alleen de gronden die de aardebaan van de toekomstige autosnelweg zullen vormen, maar ook de belendende gronden, die zullen worden bezwaard met een erfdienstbaarheid van vrijhouding, waarover verder meer. Bovendien zijn daarin begrepen de randgronden, die men in de strook heeft menen te moeten opnemen wegens het noodzakelijk approximatief karakter van dat eerste tracé (immers, het tracé zal maar definitief en volkomen nauwkeurig kunnen worden vastgelegd, wanneer de plannen der werken zullen zijn opgemaakt, d.w.z. op het ogenblik van de bouw van de autosnelweg). De breedte van de strook zal echter nooit 150 m. mogen overschrijden.

De bedoelde last is van vrij speciale aard. Hij brengt het verbod mede, op de bezwaarde gronden nieuwe gebouwen op te richten, bestaande gebouwen te herbouwen of te veranderen, het reliëf van de bodem aanzienlijk te wijzigen door ontgravings- of aanvullingswerken, be- of ontbossing uit te voeren. De uitvoering van werken tot instandhouding en onderhoud van bestaande gebouwen is evenwel toegelaten. De Minister tot wiens domein de openbare werken behoren, kan vergunningen verlenen, hetzij in uitzonderlijke omstandigheden of voor tijdelijke gebouwen en werken, hetzij wanneer uit grondige studies die door het bestuur zijn gemaakt naar gelang van de ontvangst der aanvragen, blijkt dat de gebouwen, werken en beplantingen zullen worden uitgevoerd buiten de aardebaan van de te bouwen autosnelweg en buiten de met de erfdienstbaarheid van vrijhouding bezwaarde gronden aan weerszijden van de aangelegde autosnelweg.”

De grens van de autosnelweg” in artikel 10 van de wet van 12 juli 1956 valt samen met “de grens van het domein van de autosnelweg” in artikel 1 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 (Memorie van Toelichting, *Parl. St.*, Senaat, 1955-56, nr. 106, 5 en 9; Afdeling Wetgeving RvS, advies L.6117/1, 6 februari 1958).

Uit het voorgaande volgt dat het in beginsel verboden is om binnen de 30 m strook langs de weerszijden van de autosnelwegen te bouwen, te herbouwen of bestaande bouwwerken te verbouwen. Het verbod geldt niet voor instandhoudings- of onderhoudswerken. Voorbij de tiende meter, gemeten van de grens van het domein van de autosnelweg, kan de wegbeheerder hierop afwijkingen toestaan. Wanneer de wegbeheerder over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsaanvraag een gunstig advies uitbrengt, wordt dat beschouwd als een toegestane afwijking. Op grond van artikel 10, 5° a) van het “besluit van de Vlaamse regering van 7 oktober 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Agentschap Wegen en Verkeer” kan het Agentschap Wegen en Verkeer de afwijkingen verlenen overeenkomstig artikel 2 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958.

2.

Uit de niet-betwiste gegevens van het dossier (plan 02-05 A) blijkt dat de aanvraag in kwestie onder meer voorziet in de aanleg van een fietsers- en voetgangersbrug over de E40 binnen de bouwvrije strook van 30 meter ten opzichte van de grens van het domein van de autosnelweg (E40). Uit de stukken van het dossier blijkt eveneens dat het Agentschap Wegen en Verkeer de aanvraag op 7 oktober 2015 gunstig adviseert.

3.

De verzoekende partij voert in dit middel onder meer aan dat zelfs indien het advies van het Agentschap Wegen en Verkeer als een toelating zou gelden, volgens de plannen nog steeds de betonnen steunpijlers binnen de 10 m zone naast de E40 worden gebouwd.

Uit de stukken van het dossier (plan 02-05 A) blijkt dat de aanvraag voorziet in het bouwen van steunpilaren, waarvan minstens een steunpilaar volledig gesitueerd is binnen de eerste tien meter van de bouwvrije strook langs de E40.

Luidens artikel 2 van het koninklijk besluit van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen geldt een positief advies van de wegbeheerder in het kader van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag als een afwijking. Een afwijking verleend door de wegbeheerder kan evenwel enkel voorbij de tiende meter, gemeten van de grens van het domein van de autosnelweg. De Raad stelt vast dat het koninklijk besluit van 4 juni 1958 geen rechtsgrond bevat voor een afwijking van het bouwverbod binnen de 0 tot 10 m strook langs de snelweg zoals *in casu* wordt aangevraagd.

Artikel 4, §2 van de wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut der autosnelwegen bepaalt in dit verband dat “de minister tot wiens bevoegdheid de openbare werken behoren” van dat verbod kan afwijken, hetzij ten bate van een openbare dienst, hetzij voor het oprichten van installaties of gebouwen in verband met de dienst van de autosnelweg. De memorie van toelichting verduidelijkt hierover dat dit onder meer het geval is *“in uitzonderlijke omstandigheden of voor tijdelijke gebouwen en werken, hetzij wanneer uit grondige studies die door het bestuur zijn gemaakt naar gelang van de ontvangst der aanvragen, blijkt dat de gebouwen, werken en beplantingen zullen worden uitgevoerd buiten de aardebaan van de te bouwen autosnelweg en buiten de met de erfdiensbaarheid van vrijhouding bezwaarde gronden aan weerszijden van de aangelegde autosnelweg.”*

Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat een toelating van de bevoegde minister, in de zin van voormeld artikel 4, §2, voorligt. Onder randnummer 2.3 is reeds verwezen naar de delegatie van beslissingsbevoegdheden inzake wegverkeer in artikel 10, 5° van het besluit van de Vlaamse regering van 7 oktober 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Agentschap Wegen en Verkeer. Deze bevoegdheidsdelegatie heeft betrekking op de afwijkingen binnen de tiende en de dertigste meter vanaf de grens van het domein van de autosnelweg overeenkomstig artikel 2 van het koninklijk besluit betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen. De delegatie is niet uitgebreid tot het toestaan van afwijkingen binnen de 0 tot 10 m strook op basis van artikel 4, §2 van de wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut der autosnelwegen.

De Raad stelt vast dat zowel de verwerende als de eerste tussenkomende partij geen enkele rechtsgrond aanhalen op basis waarvan in de huidige zaak een afwijking op het bouwverbod binnen de eerste 10 meter van de bouwvrije strook zou voorliggen louter op basis van het gunstig advies van het agentschap Wegen en Verkeer.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.

Waar de Raad zich in principe verplicht ziet om de bestreden beslissing te vernietigen, kan hij ervoor kiezen om, conform artikel 34 DBRC-decreet, aan de verwerende partij de mogelijkheid te bieden om met een herstelbeslissing de onwettigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

In het tussenarrest van 19 september 2017 met nummer RvVb/A/1718/0076 heeft de Raad geoordeeld dat in het zesde middel een onwettigheid wordt aangevoerd waarvoor de toepassing van de bestuurlijke lus overwogen kan worden.

VII. TOEPASSING VAN DE BESTUURLIJKE LUS CONFORM ARTIKEL 34 DBRC-DECREET

Voorafgaand

Met het tussenarrest van 19 september 2017 met nummer RvVb/A/1718/0076 werd aan de procespartijen op grond van artikel 34, §2, derde lid DBRC-decreet de mogelijkheid geboden om een schriftelijk standpunt in te nemen over het ambtshalve voorstel tot toepassing van de bestuurlijke lus.

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voegt vooreerst een uitgebreid fotoverslag van de werken bij waaruit blijkt dat de werken reeds in vergevorderde fase zitten. De steunpilaren en de aanloop naar de brug alsook de brug zelf werden bijna volledig gerealiseerd. Zij betwist verder de ontvankelijkheid van de tweede tussenkomenende partij en uit kritiek op wat volgens haar 'fouten' zouden zijn in het tussenarrest van 19 september 2017.

De verzoekende partij stelt verder dat er niet is voldaan aan de voorwaarden zoals vooropgesteld door artikel 34 DBRC-decreet en zoals toegelicht in de parlementaire voorbereidingen zodat de Raad de bestuurlijke lus niet kan toepassen.

Ten eerste merkt zij op dat de vastgestelde onregelmatigheid niet herstelbaar is en wijst daarbij op de voorbeelden die in de parlementaire voorbereiding worden aangehaald. Geen enkel van die voorbeelden zou in de huidige zaak van toepassing zijn. De verzoekende partij wijst er op dat niemand de Raad heeft verzocht om de bestuurlijke lus toe te passen. Daarbij aansluitend licht zij toe dat het agentschap voor Wegen en Verkeer de eerste vergunningsaanvraag ongunstig heeft geadviseerd waardoor de brug over de E40 uit de vergunning van 12 februari 2015 werd gesloten. Met twee foto's verduidelijkt de verzoekende partij dat de steunpilaren reeds werden opgericht. Het is volgens haar bijgevolg onmogelijk om de onwettigheid in de bestreden beslissing te herstellen of te laten herstellen. Ook in de parlementaire voorbereidingen over de bouwvrije strook is er geen mogelijkheid voorzien om af te wijken en de verwerende partij is onbevoegd om een afwijking toe te staan. Evenmin kan de bevoegde minister een herstelbeslissing nemen in toepassing van de bestuurlijke lus.

Ten tweede legt de verzoekende partij uit dat de toepassing van de bestuurlijke lus niet kan leiden tot een definitieve beëindiging van het rechtsgeschil. Doordat de Raad zich in het tussenarrest enkel uitspreekt over het zesde middel wordt impliciet en ongemotiveerd geoordeeld dat de overige middelen ongegrond zijn. Aan de hand van een uitgebreide uiteenzetting over de grondwettelijke motiveringsplicht van een rechterlijke instantie meent de verzoekende partij dat aangezien de Raad in het tussenarrest van 19 september 2017 niet oordeelt over de overige vijf middelen, het arrest behept is met een motiveringsgebrek. Artikel 34, §2 DBRC-decreet laat geen uitzondering op de motiveringsplicht van de rechter toe om ook het eerste tussenarrest niet met redenen te omkleden. De verzoekende partij beklemtoont dat de motiveringsplicht haar doel voorbijschiet indien de partijen pas de motieven van de overige middelen te weten komen in het tweede tussenarrest.

Bijkomend haalt de verzoekende partij artikel 5 van het Gerechtelijk Wetboek aan en stelt dat een toepassing van de bestuurlijke lus een vorm van rechtsweigering inhoudt doordat de Raad het eindarrest over de bestreden beslissing niet uitspreekt binnen de decretale termijn van 60 dagen. Door de uitzonderingsprocedure van de bestuurlijke lus wordt het eindarrest over de inhuldigingsdatum van het bestreden project getild wat geen oplossingsgerichte rechtsbedeling en definitieve geschillenbeslechting uitmaakt.

Ten derde legt de verzoekende partij uit dat de toepassing van de bestuurlijke lus zou leiden tot machtsoverschrijding. De bevoegde minister is volgens de verzoekende partij niet bevoegd om alsnog machtiging te verlenen aan de verwerende partij om een afwijking toe te staan.

Tot slot stelt de verzoekende partij nog dat het niet wenselijk is om de bestuurlijke lus toe te passen indien nadien zou blijken dat een andere onwettigheid niet te herstellen is. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onwettig is omwille van verschillende inbreuken en herhaalt daarvoor haar aangevoerde middelen.

2.

De verwerende partij bevestigt uitdrukkelijk akkoord te gaan met de toepassing van de bestuurlijke lus en bevestigt dat het mogelijk is om de onwettigheid zoals vastgesteld in het zesde middel te laten herstellen.

3.

De eerste tussenkomende partij licht vooreerst toe dat zij een cassatieberoep heeft ingesteld tegen het tussenarrest van 19 september 2017 en meent dat het aangewezen is een uitspraak over die procedure af te wachten voordat de toepassing van de bestuurlijke lus wordt verder gezet. Daarbij aansluitend herneemt de eerste tussenkomende partij integraal de middelen die zij in haar voorziening tot cassatie heeft ontwikkeld en meent dat er bijgevolg geen toepassing van de bestuurlijke lus kan worden gemaakt.

In tweede ondergeschikte orde stemt de eerste tussenkomende partij in met de mogelijkheid om aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven om de bevoegde minister een uitspraak te laten doen over een afwijkingsaanvraag binnen de betrokken bouwvrije zone van 0 tot 10 meter.

Beoordeling door de Raad

1.

Op grond van artikel 34, §1 DBRC-decreet kan de Raad, wanneer hij vaststelt dat het de bestreden beslissing om reden van een onwettigheid moet vernietigen, de verwerende partij de mogelijkheid bieden om met een herstelbeslissing de onwettigheid in de bestreden beslissing te herstellen of te laten herstellen.

Een onwettigheid in de zin van artikel 34, §1 DBRC-decreet bestaat uit een strijdigheid met een geschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, maar dat zou kunnen worden hersteld.

Het komt aan de Raad toe om vrij te oordelen of in het kader van een concrete procedure de toepassing van de bestuurlijke lus bijdraagt tot een efficiënte en finale geschillenbeslechting binnen een redelijke termijn, en dit nadat alle partijen de mogelijkheid hebben gehad hun standpunt over het gebruik ervan kenbaar te maken.

2.

De aanvullende nota van de verzoekende partij kan enkel in aanmerking worden genomen in zoverre de verzoekende partij daarin een antwoord formuleert op het in het tussenarrest van 19 september 2017 geformuleerde voorstel om toepassing te maken van de bestuurlijke lus zoals bepaald in artikel 34 DBRC-decreet. Waar de verzoekende partij de ontvankelijkheid bekritiseert van de tweede tussenkomenende partij treedt zij buiten de grenzen van het tegensprekelijk debat zoals omliggend door het tussenarrest van 19 september 2017 en is de aanvullende nota niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betwist de toepasselijkheid van de bestuurlijke lus omdat de brugpilaren van de brug over de E40 reeds volledig voltooid zouden zijn. Anders dan hoe de verzoekende partij dat ziet, is het niet omdat het met de bestreden beslissing vergunde project reeds in verre mate gevorderd zou zijn dat de onwettigheid waarmee de bestreden beslissing behept is, en die naar het oordeel van de Raad herstelbaar is, niet meer kan worden hersteld. De uitvoering van de bestreden beslissing staat los van de vraag naar de wettigheid ervan.

3.

De verzoekende partij voert bijkomend aan dat het niet nuttig is om de rechtstechniek van de bestuurlijke lus toe te passen voor één welbepaalde onwettigheid nu er volgens haar nog andere onwettigheden overeind blijven die in het tussenarrest van 19 september 2017 'onterecht' niet werden beantwoord, maar enkel impliciet werden verworpen.

De Raad merkt op dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen enerzijds het tussenarrest op grond van artikel 34, §3 DBRC-decreet waarbij besloten wordt tot het toepassen van de bestuurlijke lus en anderzijds het (voorafgaand) tussenarrest volgens artikel 34, §2 DBRC-decreet waarbij de partijen worden uitgenodigd om hun standpunten over het voornemen om toepassing te maken van de bestuurlijke lus te laten kennen.

Artikel 34, §2 en §3 DBRC-decreet bepaalt:

“ ...

§ 2. Het gebruik van de bestuurlijke lus is alleen mogelijk nadat alle partijen de mogelijkheid hebben gehad hun standpunt over het gebruik ervan kenbaar te maken.

...

Als niet alle partijen hun standpunt over het gebruik van de bestuurlijke lus kenbaar hebben kunnen maken, biedt het Vlaams bestuursrechtcollege bij tussenuitspraak de mogelijkheid om daarover een schriftelijk standpunt in te nemen. De partijen beschikken daarvoor over een vervaltermijn van dertig dagen, die ingaat op de dag na de dag van de betekening van die uitspraak. Daarna beslist het Vlaams bestuursrechtcollege over de toepassing van de bestuurlijke lus met een tussenuitspraak als vermeld in paragraaf 3.

§ 3. Met behoud van de toepassing van artikel 16, zesde lid, organiseert het Vlaams bestuursrechtcollege een zitting over de toepassing van de bestuurlijke lus.

Het Vlaams bestuursrechtcollege beslist met een tussenuitspraak over de toepassing van de bestuurlijke lus en bepaalt de termijn waarin de herstelbeslissing wordt genomen. Op gemotiveerd verzoek van de verwerende partij kan die termijn eenmalig worden verlengd. De termijnverlenging kan de duur van de aanvankelijke hersteltermijn niet overschrijden.

De tussenuitspraak, vermeld in het tweede lid, beslecht, in voorkomend geval, alle overige middelen.

...”

Artikel 34, §2 bepaalt dat het gebruik van de bestuurlijke lus alleen mogelijk is nadat alle partijen de mogelijkheid hebben gehad hun standpunt over het gebruik ervan kenbaar te maken. Aangezien de toepassing van de bestuurlijke lus niet het voorwerp van een tegensprekelijk debat had uitgemaakt en de partijen hun standpunt over het gebruik van de bestuurlijke lus niet kenbaar hadden kunnen maken, bood de Raad met het tussenarrest van 19 september 2017 met nummer RvVb/A/1718/0076 de partijen de mogelijkheid om een schriftelijk standpunt in te nemen.

Het is pas met het huidige tussenarrest dat de Raad zich in toepassing van artikel 34, §3 DBRC-decreet uitspreekt over de toepassing van de bestuurlijke lus.

Overeenkomstig artikel 34, §3, derde lid DBRC-decreet bevat de tussenuitspraak waarbij wordt beslist tot de toepassing van de bestuurlijke lus tevens de beslechting van alle overige middelen. Zoals onder punt VI. van dit tussenarrest is gebleken, verwerpt de Raad het door de verzoekende partij aangevoerde eerste tot en met het vijfde middel. De argumentatie van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing behept zou zijn met meerdere onwettigheden kan dan ook niet worden bijgetreden.

4.

De verwerende partij en de eerste tussenkomende partij, zij het die laatste in ondergeschikte orde, stemmen in met de toepassing van de bestuurlijke lus.

Teneinde de verwerende partij toe te laten om de vastgestelde onregelmatigheid te herstellen, wordt de termijn waarbinnen de herstelbeslissing in het kader van de bestuurlijke lus moet genomen worden voldoende ruim bepaald.

VIII. VERZOEK TOT ANONIMISEREN VAN HET ARREST

De verzoekende partij vraagt de anonimisering van de publicatie van het tussen te komen arrest.

Artikel 46 DBRC-decreet bepaalt dat op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is in het geding, bij de publicatie van het arrest, diens identiteit kan worden weggelaten.

Er zijn geen redenen die zich tegen dit verzoek verzetten. De identiteit van de verzoekende partij zal bij de publicatie van het arrest geanonimiseerd worden.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de provincie Oost-Vlaanderen is onontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van de stad GENT is ontvankelijk.
3. De Raad maakt toepassing van de bestuurlijke lus bepaald in artikel 34 DBRC-decreet.
4. De Raad legt aan de verwerende partij een hersteltermijn op van zes maanden te rekenen vanaf de betekening van dit tussenarrest. Conform artikel 34, §4 DBRC-decreet dient de verwerende partij binnen diezelfde termijn haar herstelbeslissing over te maken aan de Raad.
5. De partijen delen hun standpunt over het herstel met in voorkomend geval aanvullende en geïntariseerde overtuigingsstukken, schriftelijk mee binnen een vervaltermijn van dertig dagen, die ingaat op de dag na de betekening van de herstelbeslissing door de griffie.
6. De Raad beveelt dat bij publicatie van het arrest tot anonimisering van de identiteit van de verzoekende partij zal worden over gegaan.
7. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 21 augustus 2018 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Elien GELDERS

Karin DE ROO